

บทนำ

เห็นผีเสื้อนั้นไหม...

มีคนเคยกล่าวไว้ว่า เพียงผีเสื้อขยับปีก ก็อาจก่อให้เกิดพายุในอีกซีกโลกได้

หลายคนไม่เชื่อเพราะมองว่าแค่สัตว์ตัวเล็กตัวหนึ่งจะทำอะไรได้

แต่ถ้าพวกเขา มองมากกว่านั้น เขาจะรู้ว่าก่อนเป็นผีเสื้อที่มีปีกงดงาม

พวกมันต้องผ่านช่วงเวลาที่ยากลำบากมากมาย

กว่าจะสยายปีกอวดความงดงามนั้นได้

ถ้าเพียงแต่พวกเขาจะมองให้ลึกลงไปจากเปลือกนอกอีกสักนิด...

ว่ากันว่า การ 'เฟื่อง' มีอยู่ในจิตวิญญาณติดตัวผู้หญิงเกือบทุกคน
ราวกับถูกฝังไว้ในดีเอ็นเอ

ณดาอยากเงยแต่ก็เงยไม่ออก โดยเฉพาะตอนที่ตัวเองกำลังนอน
คว่ำโดยมีไอแพดอยู่ตรงหน้า ปลายนิ้วเรียวเลื่อนไปบนหน้าจอที่ปรากฏ
แอปพลิเคชันออนไลน์ภายใต้แฮชแท็ก #นางเอกดังโป๊ะแตก ซึ่งก็ไม่ได้
หมายถึงใครอื่น แต่หมายถึงนางเอกละครหมายเลขหนึ่งขวัญใจของเธอเอง

ผู้ตั้งตัวเป็นหัวหน้ากลุ่มที่ใช้ชื่อว่า คุณพีชไอเอ...ป่าทองกวาวเป็นหญิงวัยกลางคน เป็นแม่บ้านเต็มตัว มีสามีเป็นตำรวจแต่เสียชีวิตไปแล้ว ทุกวันนี้ป่าเหลือแค่ลูกสาวคนเดียวแต่ทำงานอยู่ต่างจังหวัดชื่อลีลา และฝากป่าทองกวาวให้เลี้ยงลูกชายชื่อเจ้าหนูโกล่า โดยส่งเงินมาให้ป่าทองกวาวเปิดร้านทำขนมเล็กๆ น้อยๆ แก่เมื่อไปวันๆ เท่านั้น

ณดาหัวเราะเบาๆ เมื่อเห็นทั้งข้อความและรูปพระพุทธรูปปางรำพึงของป่าทองกวาว ซึ่งก็เกือบจะดืออยู่แล้ว ถ้ารูปนั้นไม่ถูกตัดต่อล้อเลียนจนเธอยังหวาดเสียวว่าป่าทองกวาวจะตกนรกหรือไม่จึงพิมพ์ตอบกลับไป

NADA : ล้อเลียนมีศาสนาตกนรกนะคะ Hell is coming

คุณพีชไอเอ : กตโกรธเท่ากับรอด (สติเกอร์หมีไฟลุก)

เจอमुกสุดแสนทันสมัยของป่าทองกวาวเข้าไป ณดาก็หัวเราะออกมาอย่างกลั่นไม่อยู่ เธอเก็บโทรศัพท์ลงกระเป๋าสะพายแล้วจึงเดินออกจากบ้านเตรียมตัวออกไปทำงาน

ทว่าวันนี้มีบางอย่างที่แปลกไป...

หญิงสาวร่างเล็กบอบบางซังกะเมื่อได้ยินเสียงดังแกร็กจากบ้านข้างๆ ซึ่งปกติแล้วไม่มีคนอยู่ เจ้าของเดิมเป็นนายทหารเกษียณอายุราชการและย้ายไปอยู่จังหวัดทางภาคเหนือ ประกาศขายหรือปล่อยเช่าได้สักระยะ ไม่มีวีแววคนจะมาซื้อต่อเพราะราคาค่อนข้างสูงเนื่องจากต่อเติมไปพอสมควร แต่ตอนนี้ดูเหมือนจะมีคนเข้ามาอยู่เสียแล้ว เพราะเธอเห็นผู้ชายตัวสูงใหญ่คะเนด้วยสายตาไม่ต่ำกว่าร้อยกิโลลิบเซนติเมตรแน่นอน เขาไว้ผมยาวแถมยังมัดลวกๆ จนกระเซอะกระเซิงไม่น่ามอง ใบหน้าคมเข้มเต็มไปด้วยหนวดเครา แต่กระนั้นก็ยังสังเกตเห็นตาคมกริบที่กำลังมองมาที่เธอเช่นกัน...แต่ดาววับของเขาไม่ทำให้คนที่กำลัง 'ถ้ามอง' สะดุ้งได้เท่ากับเสียงร้องของเด็กผู้หญิง...เสียงร้องที่เหมือนกำลังจะขาดใจ

เสียงอะไร!

ไม่ต้องรอให้ผู้ชายคนนั้นมาให้คำตอบ ณดาเร่งสาวเท้าออกจากบ้าน

ไปทันที ชนิดที่ว่าต่อให้ตายอย่างไรเธอก็ไม่หันกลับไปมองแน่นอน จากนั้นจึงแะทักทายลูงยามเก่าๆ หน้าโครงการ แต่ยังไม่ตอบเพราะเหมือนยังไม่ตื่น เธอจึงได้แต่ยิ้มค้างแล้วรีบเดินต่อจนมาถึงบริเวณร้านขนมไทยของป้าทองกวาวที่อยู่ด้านหน้าโครงการ ซึ่งนอกจากเป็นร้านขนมและคาเฟ่เล็กๆ แล้ว ยังเป็นที่พบปะพูดคุยของเพื่อนๆ ป้าอีกด้วย

“ณดา...ณดา”

เสียงเรียกชื่อเธอดังฝ่าเสียงพูดคุยของผู้คนแถวนั้นจนเจ้าของชื่อต้องหันไปมอง ก็เห็นหญิงวัยกลางคนอายุราวห้าสิบปี แต่ยังคงสวยสมวัย กำลังโบกมือหยอๆ เรียกเธอแะเข้าไปหา

“อรุณสวัสดิ์ค่ะป้าทองกวาว” ประชาสัมพันธ์สาวสวยฉิกยิ้มให้ผู้อาวุโสกว่าพร้อมกับยกมือไหว้ จากนั้นจึงหันไปเล่นกับเจ้าหนูโกล่า เด็กชายวัยหกขวบที่กำลังรอรถโรงเรียน “โง่โง่โกล่า เสาร์นี้แม่ลีลามาทาหรือเปล่า”

“มาครับ” เด็กชายตอบขัดถ้อยขัดคำ พอดีกับที่รถโรงเรียนมาถึงแล้ว จึงหันมาสวัสดิ์คุณยายและพี่สาวคนสวย “ไปนะครับคุณยาย สวัสดิ์ครับพี่ณดา”

“ตั้งใจเรียนนะโกล่า” ณดาโบกมือให้เด็กชาย แล้วจึงหันมาหาป้าทองกวาวอีกครั้ง “เมื่อกี้หนูเห็นข้างบ้านหนูมีคนมาอยู่แล้วนี่คะ มาตั้งแต่เมื่อไหร่ ไม่เห็นเลย”

“นั่นสิ” คุณป้าทำหน้ามึน พร้อมกับขมวดคิ้วครุ่นคิด “ก็เห็นเงียบๆ มาตลอด แต่จู่ๆ ก็โผล่มา ป้าก็สงสัย ยังว่าจะถามณดาอยู่พอดีว่าเมื่อคืนมีอะไรผิดปกติไหม เขาน่าจะมาถึงเมื่อคืนนะ”

“ไม่เลยคะ หนูหลับอย่างกับข่มตาย” คนซีเซียวส่ายหน้าปฏิเสธ แต่อย่างหนึ่งที่ไม่ได้บอกความจริงคือ เธอม่ ‘เฟือก’ เรื่องของนางเอกดังอยู่จนก่อนคืน เลยไม่ทันได้สังเกตบ้านข้างๆ

“ฉันคงต้องรอกถามข้าวหอม...”

ป้าทองกวาวหมายถึงหนึ่งในบรรดาเด็กสาวที่มาเข้าบ้านต่อจาก

เจ้าของเดิม อยู่ถัดจากข้างบ้านของณดาไปอีกหลัง ซึ่งก็อยู่ข้างๆ บ้านดังกล่าว

“อะไรคะๆ ใครพูดถึงข้าวหอม”

พูดถึงยังไม่ทันขาดคำ เสียงหวานใสของเด็กสาวร่างเล็กในชุดเครื่องแบบนักศึกษาก็ดังขึ้นจากทางด้านหน้าร้าน

“นี่เจ้าข้าวหอม เมื่อคืนบ้านเก่าผู้พันมีคนเข้ามาอยู่แล้วนะ เขามาตั้งแต่ตอนไหนหนูเห็นหรือเปล่า” ป้าทองกวาวยิงคำถามทันทีแบบไม่ให้อีกฝ่ายตั้งตัว

“ข้างบ้านข้าวอะเธอ” สาวในชุดนักศึกษาขมวดคิ้ว แล้วส่ายหน้ารัว “ไม่ป้า เมื่อคืนหนูแคสเกมจนเกือบสว่างยังไม่เห็นอะไรเลย”

“น่าสงสัย” ป้าทองกวาวกดอกจับ แล้วก้มหน้าจิ้มโทรศัพท์มือถือของตัวเองต่อ แต่ก็ยังมิวายเงยหน้าขึ้นพูดกับสองสาวก่อนจะเข้าสู่โลกของตัวเอง “รีบไปเรียนไปทำงานกันได้แล้วเด็กๆ เดี่ยวจะสาย รถติดไปสายไม่รู้

นะ”

“จ๊า” สองสาวประสานเสียงออกมาอย่างพร้อมเพรียง

ณดาสบตากับข้าวหอมแล้วก็ยิ้มอย่างรู้กันว่าตอนนี้ป้าทองกวาวคงกำลังกระจายข่าวในกลุ่ม ‘คุณพีซีไอเอ’ เป็นที่เรียบร้อยแล้ว

วันนั้นทั้งวันณดาไปทำงาน ใช้ชีวิตมนุษย์เงินเดือนเหมือนอย่างที่ทำมาตลอดหลายปีตั้งแต่เรียนจบ ใช้ชีวิตเรียบง่ายของเธอไปจนใกล้จบวันทุกอย่างดำเนินไปอย่างปกติ จนกระทั่งเลิกงาน

หญิงสาวร่างเล็กบอบบางในชุดยูนิฟอร์มเบียดเสียดผู้คนมหาศาลบนรถไฟฟ้าใต้ดินในช่วงเลิกงานที่ทุกคนต่างก็เร่งเดินทางกลับ กว่าที่จะมาถึงบ้านก็ช่วงโพล้เพล้...ยามอาทิตย์อัสดงที่แสงสุดท้ายกำลังจะลับขอบฟ้าในอีกไม่กี่นาทีข้างหน้า

เสียงเตือนข้อความเข้าในท้องสนทนา ‘คุณพีซีไอเอ’ ดังขึ้น มือบอบบางที่กำลังไขกุญแจประตูรั้วบ้านชะงักเล็กน้อย แล้วหยิบสมาร์ตโฟน

ขึ้นมาเปิดข้อความ

คุณพีซีไอเอ : มีผู้ชายแปลกหน้าทำทางเหมือนโจรมาอยู่ในหมู่บ้าน
เรา ระวังไว้ด้วยทุกคน!

คิ้วเรียวสวยเหนือดวงตากลมโตขมวดยามไล่อ่านข้อความที่ถูกลูกส่งมา
นึกสงสัยว่าโจรที่ป่าทองกวาวว่า...หมายถึงใคร

ณดาเก็บโทรศัพท์ลงในกระเป๋าสะพายแล้วไขกุญแจประตูรั้ว ทว่า
หางตาเหลือบเห็นเงาตะคุ่มที่บ้านด้านข้าง จึงหันไปมองเต็มตา ก็พบว่าผู้ชาย
คนเดียวกับที่เห็นตอนเช้ากำลังยืนอยู่ที่หน้ารั้วบ้าน เขายังสวมกางเกงยีน
ขาดๆ กับเสื้อกล้ามสีขาวตัวเดียวกันกับเมื่อเช้า เผยให้เห็นท่อนแขนกำยำ
ป่าตรง แผ่นหลังกว้างเต็มไปด้วยกล้ามเนื้อเรียงตัวสวย แผ่นอกตึงแน่น
ผมยวประบ้ายังคงรุงรังจากการมัดไม่เป็นทรง และที่สำคัญตามคมของเขา
ก็จ้องมาที่เธอ

หรือว่าโจรที่ป่าทองกวาวบอกกำลังอยู่ตรงหน้าเธอแล้ว!

“กรี๊ด!” เสียงกรีดร้องของเด็กผู้หญิงดังแทรกขึ้นมา ก่อน ส่งผลให้
ชายหนุ่มมาดโจรรีบเข้าบ้านไปทันทีที่ยังปิดประตูเสียงดังสนั่น

ปัง!

ณดาสะดุ้งจนตัวโยน ไม่ต้องรอเขามาให้คำตอบว่าใช่โจรหรือไม่ แต่
เธออยู่ไม่ได้แล้ว!

สาวช่างจินตนาการรีบเข้าบ้านแล้วปิดประตูแน่นหนา ทั้งประตูรั้ว
ประตูหน้า ประตูระเบียง แม้แต่ประตูหลังบ้าน ปิดม่านทุกผืนแล้วซุกตัวอยู่
ในผ้าห่มอย่างหลอนๆ เมื่อนึกถึงดวงตาวาววับน่ากลัวของเขา

เขาเป็นใครกันแน่!

Curiosity killed the cat

“ช่วยด้วย...ช่วยหนูด้วย”

ณดานีหัวหน้าเล็กน้อยเมื่อได้ยินเสียงเล็กๆ ของเด็กผู้หญิงคนหนึ่งดังมาจากที่ไกลๆ เธอคิดว่าเป็นแค่ความฝัน แต่ทำไมเสียงนั้นกลับใกล้เข้ามาเรื่อยๆ จนในที่สุดก็หนีไม่ไหว ถึงอยากนอนต่อเพียงไร แต่เสียงนั้นรบกวนการนอนอย่างมาก จนณดาจำต้องลืมตาอย่างเกียจคร้าน แล้วเดินสะลึมสะลือไปเปิดม่านที่ปิดไว้ตลอดทั้งคืนทั้งที่ปกติแล้วเธอแทบไม่เคยต้องเปิดม่านนอนเลยสักครั้ง

แต่ตอนนี้เธอทนไม่ได้แล้ว อยากรู้เหลือเกินว่าเสียงอะไรที่บังอาจรบกวนเวลานอนอันน้อยนิดของเธอ

หรือว่าจะเสียงเดียวกันกับที่ดังมาจากบ้าน ‘นายหน้าโจร’ อย่างที่เธอได้ยินเมื่อตอนหัวค่ำ

แค่คิดไปถึง ‘พี่โจร’ หนู่น้ำตาตุ๋ ญดาก็หายว่องเป็นปลิดทิ้ง เธอเพ่งมองไปยังชั้นบนบ้านข้างๆ ตรงที่เป็นตำแหน่งห้องนอนเหมือนกัน นึกสงสัยว่าตึกบ้านนี้ทำไมบ้านนั้นยังเปิดไฟสลัว บรรยากาศวังเวงชวนหลอนเสียจน

เธอรู้สิกว่าชนลูกเกรี้ยว

ถ้ามีหมาหอนนี้ใช่เลย...

ณดาคิดแล้วก็มองไปรอบตัวอย่างหวาดระแวง มีอบอบบางเตรียม
จะปิดม่านดังเดิม แต่กลับได้ยินเสียง...

โบริ้วว!

หมาหอน!

พุดถึงหมา หมาก็หอนทันที ทำเอาคนขวัญอ่อนถึงกับผวา เธอมอง
ไปยังหน้าต่างบ้านข้างๆ อีกครั้ง แล้วก็ต้องสะดุ้งเมื่อเห็นมือขาวซีดกลมป้อม
ของเด็กคนหนึ่งตะปบลงบนกระจกอย่างแรง

ปัง!

ณดาผวาเฮือก ลนลานถอยหลังไปทันทีที่เห็นมือขาวซีดเหมือน
ศพในภาพยนตร์สยองขวัญค่อยๆ เลื่อนลงอย่างสิ้นแรงจนกระทั่งหายไป
จากหน้าต่างห้องนอน ตอกย้ำข้อสันนิษฐานที่ว่าผู้ชายแปลกหน้าข้างบ้านเธอ
คือโจร!

อาการตกใจทำให้ร่างเล็กบอบบางก้าวถอยหลังไปชนขอบเตียงและ
เสียงหลักหนายหลังดังลงไปทันที ทว่าแผ่นหลังของเธอกลับไม่กระทบกับฟูก
บนเตียงอย่างที่คิด เพราะแท้จริงแล้ว...เธอนอนอยู่!

ฝันหรือหรือ!

คนที่เพิ่งฝันร้ายผวาลุกขึ้นนั่งแล้วเสยผมแรงๆ นึกโทษเพื่อนบ้าน
คนใหม่ทำทางลึกลับคนนั้น เพราะแวตาดูจัดของเขาแท้ๆ ทำเอาเธอหลอน
จนเก็บไปฝันเป็นตุเป็นตะ

ณดาลุกขึ้นแล้วเดินไปเปิดม่านหน้าต่างห้องนอนตรงที่ติดกับบ้านของ
ชายแปลกหน้า ก็เห็นว่าบ้านนั้นยังสงบดี ไม่มีแสงไฟสลัวรางเหมือนอย่าง
ในฝัน หญิงสาวจึงถอนหายใจโล่งอก คิดว่าไม่มีอะไรแล้วจึงตั้งใจว่าจะกลับไป
นอน แต่ก็ไม่อาจทำได้ตั้งใจ เมื่อ...

“กรี๊ด!”

เสียงกรีดร้องของเด็กผู้หญิงดังออกมาจากบ้านหลังนั้น ทำเอาสาวร่างเล็กบอบบางสะดุดขาตัวเองหน้าคะมำไปข้างหน้า ดิถีที่สองมือค้ำยันไปที่กระจกหน้าต่างไว้ ไม่อย่างนั้นเธอคงโขกหน้าต่างหัวปูดเป็นลูกมะนาวแน่นอน เมื่อตั้งหลักได้ ตากลมโตก็มองออกไปนอกหน้าต่างอีกครั้ง แล้วก็ต้องตกใจสุดขีด เมื่ออยู่ๆ มือกลมป้อมขีดขาวราวกับศพของเด็กหญิงคนหนึ่งตะปบลงบนกระจกหน้าต่างเหมือนอย่างในฝันไม่มีผิด

นี่ไม่ใช่โจรแล้ว...นี่ฆาตกรโรคจิตแน่นอน!

ณดารูสึกว่าตัวเองใกล้ประสาทเสียเต็มทน เธอรีบพุ่งตัวไปคว้าผ้าห่มแล้วล้มตัวลงนอนคลุมโปง แต่แทนที่หัวจะถึงหมอนอย่างທີ່คิด กลับกลายเป็นว่าเธอกลิ้งตกจากเตียงดังโครม

พลັก!

“อูย...” หญิงสาวสุดปากหวังบรรเทาความเจ็บพร้อมกับคลำกันตัวเองบ่อยๆ จากนั้นจึงมองไปรอบตัว นึกสงสัยว่านอนอยู่บนเตียงดีๆ ทำไมถึงกลิ้งตกลงมาได้ ทว่าเมื่อเพ่งมองผ่านความมืดรอบตัว เธอก็ต้องขมวดคิ้วเมื่อเห็นว่าตัวเองไม่ได้นอนอยู่บนเตียงภายในห้องนอนอย่างที่เคยใจ แต่เป็นที่โซฟาเบดในห้องนั่งเล่นต่างหาก

ภาพความทรงจำค่อยๆ กระจ่างชัดขึ้น ณดาจำได้ว่าหลังจากรีบแผ่นแนบกลับมาในบ้านและไปมุดโปงอย่างหลอนๆ เพราะสายตาของเพื่อนบ้านคนใหม่แล้ว นอนไปสักพักก็หิวจนทนไม่ไหว จึงลงมาต้มบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปพร้อมทั้งนั่งทำงานไปด้วย สังเกตจากแม็กบุ๊กที่ยังวางบนโต๊ะเตี้ยที่ปลายเท้า เดชะบุญแค่นั้นที่เธอไม่ทำมันพัง

แล้วที่เกิเกิดขึ้นเมื่อครู่...อย่าบอกนะว่ามันคือฝัน ที่อยู่ในฝัน และอยู่ในฝันอีกที

คนเราฝันซ้ำซ้อนได้ขนาดนี้เชียวหรือ!

“หลอนไปหมดแล้วณดาเอ๊ย!” คนช่างจินตนาการบนตัวของเธอเบาๆ แล้วก็ฉุกคิดขึ้นมาได้ว่าทำไมเธอไม่เอะใจตั้งแต่ฝันครั้งแรกที่บ้านของเธอ

เป็นทານโฮมติดกันเป็นคู่ๆ มีที่ว่างเล็กๆ ด้านหน้าและบริเวณริมรั้วไว้ปลูกต้นไม้คนละด้านกัน จะมีหน้าต่างมองไปข้างบ้านได้ยังไง!

“ให้มันได้อย่างนี้สิ” เหมือนแค้นตัวเองจะไม่สาสมกับความซึลึมเสียแล้ว อนาคตจึงขี้หัวแรงๆ จนผมเผ้าฟูกระเซิง จากนั้นจึงลุกขึ้นเก็บผ้าห่มและแม็กบุ๊ก แล้วจึงเดินไปเปิดไฟก่อนจะหันไปมองนาฬิกาที่บอกเวลา... เจ็ดโมงเช้า

“สายแล้ว!” เจ้าของเสียงหวานร้องลั่นแล้วเร่งทำธุระส่วนตัวและเตรียมตัวไปทำงาน วันนี้มีพิธีเปิดสาขาใหม่ของห้างสรรพสินค้าเซี่ย คิงดอมส์ที่เธอทำงานอยู่ ถ้าไปช้า...เธอไม่อยากคิดสภาพเลย!

หญิงสาวร่างเล็กบอบบางรีบอาบน้ำแต่งตัว พร้อมกับวิ่งพล่านไปทั่วห้องเพื่อเก็บของ กำลังจะออกไปแล้วแท้ๆ แต่กลับนึกขึ้นได้ว่าลืมบัตรพนักงาน จึงต้องรีบวิ่งกลับมาอีก ของก็เต็มมือ ท้องก็หิว จึงวิ่งไปหยิบแซนด์วิชที่ซื้อติดไว้ในครัวแล้วคาบมันไว้ จากนั้นจึงคว่ำรองเท้าส้นสูงออกไปใส่หน้าบ้าน

ชีวิตยามเช้าแสนเร่งรีบ ทั้งยังต้องเดินทางจากบ้านไปยังที่ทำงานซึ่งอยู่ไกลพอสมควร ถ้าออกไปสายถึงขนาดนี้แทบเป็นไปได้เลยที่จะไปทันนั้นยิ่งทำให้จินดาโมโหตัวเองเข้าไปใหญ่ที่มัวแต่ฝันเป็นตุเป็นตะ หลอนในหลอนซ้ำแล้วซ้ำเล่า แน่นอนว่าเรื่องทั้งหมดเพราะผู้ชายหน้าโจรข้างบ้านนั้นแท้ๆ...จินดาตัวดำตมองไปยังบ้านข้างๆ อย่างพาลๆ แต่แล้วก็ต้องนินหัวน้ำเมื่อได้ยินเสียงบางอย่างที่ผิดปกติ

“ฮือๆ”

หญิงสาวร่างเล็กแบบบางชะงัก นี่มัน...เสียงร้องไห้อีกแล้ว!

เธอสะบัดหน้าแรงๆ แสร้งทำเป็นไม่ได้ยิน และอีกอย่างเธอก็คิดว่าตัวเองอาจจะหุ่พึ้นไปเอง หลอนจากความฝันจนหลอนซ้ำแล้วซ้ำเล่า

ไม่ได้มีเด็กร้องจริงๆ หรอกนา...

คนกลัวผีเป็นชีวิตจิตใจส่ายหน้าอย่างสับสน แล้วจึงก้มลงสวม

รองเท้าทั้งที่ยังคาบห่อแซนด์วิชไว้ในปาก แต่แล้วเสียงร้องไห้ระงมและเสียงสะอึกสะอื้นจนน่าสงสารของเด็กผู้หญิงก็ดังมาให้ได้ยินอีกจนได้

“ฮือๆ มอมมี แด่ดี๊ ฮือๆ”

อีกแล้วละ!

ได้ยินเสียงคร่ำครวญของเด็กหญิงที่ลือกหลอนเธอมาทั้งคืนก็ส่งผลให้คนซึกิ้วชนหัวลุกไปหมด ฝนสายหนาแรงๆ หวังจะสลัดเสียงนั้นออกไปจากหัว คิดว่าตัวเองฝันอยู่แน่แท้ จึงตบแก้มตัวเองเบาๆ ก็พบว่ามันเจ็บมาก

“เรื่องจริงหรือเนี่ย” ความเจ็บที่ข้างแก้มยืนยันว่าครั้งนี้เธอไม่ได้ฝัน ไม่ใช่ฝันซ้อนฝันอย่างที่คิด...แต่มันคือเรื่องจริง!

เสียงร้องไห้ของเด็กหญิงคนนั้นดังขึ้นเรื่อยๆ ย้ำเตือนว่านี่คือเรื่องจริงแน่นอน จนจนตาไม่อาจทนเมินเฉยได้อีกต่อไป

สำรวจลึกลับรอบบางพลุนพล้นออกไปด้อมๆ มองๆ แถวหน้าบ้านข้างๆ พยายามมองหาต้นเสียง แต่แล้วตากลมโต่ก็เบิกกว้าง ตกใจแทบสิ้นสติเมื่อเห็นว่าร่างเล็กกลมป้อมของเด็กผู้หญิงตัวขาว ผมนบลอนด์เข้ม ตาสีน้ำตาลอ่อน กำลังเกาะกระจกร้องไห้อย่างน่าสงสาร

“เด็กที่ไหนเนี่ย”

ถ้าเป็นเด็กไทยหรือหน้าตามาทางคนเอเชียเธอจะไม่สงสัยเลยแม้แต่น้อย แต่นี่เป็นเด็กฝรั่ง ถึงผมจะเป็นสีบลอนด์เข้ม แต่ก็เห็นชัดว่าไม่ใช่สีผมแบบคนเอเชีย ไหนจะดวงตาสีน้ำตาลนั้นก็อีก จะว่าเป็นลูกของผู้ชายคนนั้นหรือ...แค่นี้ถึงใบหน้าเคร่งขรึม ไร้หนวดเครารกครีမ် ผมเผ้ายาวไม่เป็นทรง ชายแปลกหน้าคนนั้นหน้าตาเหมือนชาวเอเชียชัดเจน เธอมั่นใจว่าเขาเป็นคนไทย ถึงจะดูมีเชื้อสายไปทางจีนหรือเกาหลีหรือไม่ก็ญี่ปุ่น แต่ตาสีดำผมสีดำไม่มีทางเป็นพ่อเด็กหญิงคนนี้ได้แน่นอน

หรือว่าจะเป็น...แก๊งลักพาตัวเด็ก!

ฝนทำตาโต ไม่รอช้า เธอรีบหยิบโทรศัพท์ที่ขึ้นมาจากโต๊ะ. แจ้งตำรวจ

แต่กลับเห็นข้อความของป่าทองกวาวที่ส่งมายังห้องแซตคุณพีซีไอเอตั้งแต่ตอนเช้าเหมือนอย่างทุกวัน แต่เพราะเธอมีวรีบาบน้ำแต่งตัวจึงไม่ทันเปิดอ่าน ทว่าเมื่อกดเข้าไปดูข้อความแล้ว เธอก็ช็อกเป็นครั้งที่สอง

คุณพีซีไอเอ : เห็นรายการข่าวเมื่อกี่โหล่น ที่ตลาดมีคนบอกว่าเด็กหาย ว่ากันว่าเป็นแก๊งลักเด็กขึ้นรถตู้ มีคนเห็นครั้งสุดท้ายอยู่ไม่ห่างจากหมู่บ้านเราเลยนะ

คิวรีวสวยเหือดดวงตากลมโตขมวดทันที อ่านข้อความจากป่าทองกวาวว่าตกใจแล้ว แต่ที่ตกใจกว่าคือรูปประกอบข่าวที่เป็นภาพจากกล้องวงจรปิด ในรูปเป็นผู้ชายรูปร่างสูงใหญ่ ผมยาวประบ่ามัดลวกๆ ไม่เป็นทรง เหมือนผู้ชายที่อยู่ข้างบ้านเธอไม่มีผิด!

ไม่ต้องคิดอะไรให้มากความอีกแล้ว ลางสังหรณ์บอกเธอว่าเด็กคนนั้นต้องถูกจับตัวมาขังไว้แน่นอน ไม่อย่างนั้นคงไม่ร้องขอความช่วยเหลืออย่างนี้แน่ แต่ถึงกระนั้นณเดาก็สำเหนียกตัวเองเสมอว่าเธอไม่ใช่ซูเปอร์ฮีโร่ ไม่มีพลังพิเศษ และที่สำคัญคือเธอไม่ควรบุกรุกบ้านคนอื่นโดยพลการ จึงรีบโทร. หาป่าทองกวาว แต่ไม่มีคนรับสาย เธอจึงโทร. แจ้งตำรวจ แต่ไม่มีเจ้าหน้าที่รับสาย

“พีตำรวจเค้า” ณดาร้องเสียงหลง ไม่ใช่เพราะมีตำรวจรับสาย แต่เพราะไม่เคยคิดว่าชีวิตจริงเจ้าหน้าที่ก็จะซ้ำเหมือนในละครที่ชอบมาตอนจบ

“ฮือๆ แด่ดีดี” เสียงร้องของเด็กหญิงยิ่งดังขึ้นเมื่อหันมาเห็นว่ามีคนยืนอยู่นอกรั้วเตี้ยของตัวบ้าน สองตาสับสนประสาณ ทาสีน้ำตาลอ่อนสดใสของ เด็กหญิงกระตุ้นสัญชาตญาณความเป็นแม่ในตัวของเธอให้ลุกโชนชั่วขณะชั่ววูบ แม้ว่าชีวิตจริงเธอแทบจะแห้งเหี่ยวตายด้านเพราะยังไม่เคยมีแฟนเลยสักคนก็เถอะ

“เอว่ะ!” ในเมื่อโทร. แจ้งตำรวจก็ไม่มีคนรับสาย ไม่มีใครรับเรื่อง แม้แต่ลุงยามเก่าๆ หน้หมู่บ้านก็เอาแต่หลับจนช่วยอะไรไม่ได้ แต่ไม่เป็นไร หน้หานี้ช่วยเด็กออกมาให้ได้ก่อนก็แล้วกัน

“อย่าร้องนะลูก เดี่ยวพี่เข้าไปช่วย”

สถานการณ์คับขันทำให้อะดรีนาลินเดือดพล่านไปทั้งร่าง กลืนกินสติ ส่วนการคิดวิเคราะห์แยกแยะของเธอไปหมดสิ้น อนาคตามิญาณชูเปอร์-ฮีโร่ แต่ก่อนจะกู้โลกต้องถอดรองเท้าส้นสูงออกก่อน ไม่อย่างนั้นเธอคงป็น ข้ามรั้วไปไม่ได้

ถอดรองเท้าเสร็จแล้ว แต่กระโปรงนี่สิ...

ประสาทสัมผัสส่วนก้มลงมองกระโปรงทรงสอบของตัวเอง ดูเหมือนว่าเธอจะต้องสลักกระโปรงเพื่อช่วยเด็กน้อยเสียแล้ว แม้จะเสียตายแค่ไหน แต่สุดท้ายเธอก็ลงทุนใช้มือกระชากตรงตะเข็บกระโปรงแรงๆ จนกระทั่งมัน ผ่าขึ้นสูงพอที่เธอจะป็นข้ามรั้วเตี้ยๆ ไปช่วยเด็กได้

“ฮึบ!” อนาคต่าค่อยๆ ยกขาข้างหนึ่งขึ้นพาดขอบรั้วเก๋ๆ กังๆ มือหนึ่ง จับขอบรั้วไว้แน่น รวบรวมกำลังที่มียกกันขึ้นจนกระทั่งเธอข้ามรั้วมาได้ ท่ามกลางสายตาสงสัยของเด็กฝรั่งหน้าตาน่ารักที่ยืนเกาะประตูกระจก อยู่ด้านใน

เมื่อเห็นว่าเด็กน้อยหยุดร้องแล้ว หญิงสาวก็ยิ่งมีกำลังใจ เธอยืมให้ เด็กหญิงตัวกลม แล้วก็ได้รับรอยยิ้มตอบกลับมา

“พี่มาช่วยนะจ๊ะ” พี่สาวผู้ใจดีเอ่ยกับเด็กน้อย เธอไม่แน่ใจว่าน้องจะ ได้ยินหรือไม่ จะฟังภาษาไทยรู้เรื่องหรือไม่ แต่อย่างน้อยใช้ภาษากาย สื่อสารกันก็น่าจะทำให้เด็กผู้หญิงเคราะห์ร้ายคลายความกลัวลงได้

เธอตามองซ้ายมองขวาหาทางเปิดประตู แต่ไม่เห็นอะไรที่จะทำได้เลย เธอจึงหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมา ตั้งใจจะโทร. แจ้งตำรวจอีกครั้ง แต่ก็มีสาย เข้าจากป่าทองกวาวเสียก่อน

“ป่าทองกวาวคะ” เจ้าของเสียงหวานเอื่อยละล้าละลัก ไม่รอให้อีกฝ่าย ได้ตั้งตัว เธอก็รีบพูดเร็ว “หนูเห็นข่าวที่คุณป้าส่งมาแล้วค่ะ หนูว่าต้อง เป็นคนข้างบ้านหนูแน่เลย เนี่ย...เขาขังเด็กผู้หญิงฝรั่งหน้าอย่างกับตุ๊กตาไว้ จะบอกว่าลูกก็ไม่น่าใช้ หน้าตาไปคนละทางเลย น้องร้องเหมือนจะขาดใจ

น่ากลัวมากเลยอะป้า”

“ป้ากำลังจะถามเลยว่าหนูโทร. หาป้าทำไม แล้วนี่โทร. แจ้งความหรือยัง”

“โทร. แล้ว แต่ไม่มีตำรวจรับสายเลย นี่ป็นข้ามรั้วมาแล้วอะ ว่าจะเข้าไปดูเด็กก่อน ป้าแจ้งความให้ทีนะคะ”

“ได้ๆ เดี่ยวป้ารีบไปหาหนูด้วย”

“ขอบคุณค่ะ” ฝนดาจดวางสาย เก็บโทรศัพท์แล้วมองซ้ายมองขวาหาทางเปิดประตูที่ถูกล็อกไว้ เธอไม่มีกุญแจ แต่จะให้ใช้กับด้าแบบในหนังในละครก็ใช่ว่าจะทำงานง่ายๆ ดังนั้นคงต้องหาอะไรทุบกระจก

หญิงสาวเดินไปรอบบริเวณหน้าบ้านจนกระทั่งเห็นเสียมที่อยู่ใกล้กระถางต้นไม้ริมรั้ว จึงหันกลับมาหาเด็กหญิงอีกครั้ง

“หนูออกไปก่อนนะ” ไม่นานใจว่ายายหนูจะฟังรู้เรื่องหรือไม่ แต่เธอก็วัดดวงด้วยการพูดภาษาไทยกับเด็กน้อยดูลึกลับตั้ง

ฝนดาใจตุ้มๆ ต่อมๆ นัยน์ตาดำลึกลับสบประสาธน์กับตาสีน้ำตาลอ่อนสดใสของเด็กหญิง จนกระทั่งเห็นยายหนูสะดุ้งทำตาโตแล้ววิ่งหนีไป เธอจึงถอนหายใจโล่งอก สองมือกระชับด้ามไม้มัน เตรียมพร้อมจะเหวี่ยงเสียมไปจัดการประตูเจ้าปัญหานี้ แต่กลับถูกบางอย่างยึดไว้เสียก่อน

“โอ๊ะ!” เจ้าของเสียงหวานอุทานเบาๆ ออกแรงเหวี่ยงอีกครั้งแต่ก็เหมือนเดิม

เมื่อความพยายามไร้ผลก็เริ่มหัวเสียเป็นธรรมดา ฝนดาหันขวับ ตวัดตามองต้นเหตุที่ไม่อาจทำให้เธอออกแรงทุบกระจกได้ นึกสงสัยว่าตัวเองเหวี่ยงเสียมไปเกี่ยวกับอะไรด้านบนหรือเปล่า ทว่าสิ่งที่เห็นกลับไม่เป็นอย่างที่คิด เธอไม่ได้เหวี่ยงเสียมไปเกี่ยวกับอะไรทั้งนั้น แต่เป็นมือหนากร้านของคนที่ไม่อยากเจอที่สุดในโลกจับเอาไว้

นี่มัน...นายหน้าโจรคนนั้นนี่!

เพียงแค่เห็นใบหน้าเคร่งขรึม เต็มไปด้วยหนวดเครา ตาคมฉายแวว

ดูจัดยามมองมาที่เธอ แล่นนั้นก็ทำเอาคนตาชุกวาบ หัวใจดวงน้อยเต้นแรง รวากับจะกระดอนออกมานอกอก ฝนดาเพิ่งเข้าใจตอนนี้เองว่าทำไมเด็กถึงได้ตกใจแล้วรีบหนีไปทันที ไม่ใช่เพราะเด็กฟังเธอรู้เรื่อง ไม่ได้กลัวที่เธอจะทุบกระຈก แต่เพราะเห็นโจรช้วนี่ต่างหาก นั่นก็เท่ากับว่าตอนนี้คนที่ตกอยู่ในอันตรายคือเธอเอง

หนุ่มสาวยืนประสานสายตากันชั่วขณะ อารามตกใจทำให้ฝนดาทำอะไรไม่ถูก ได้แต่ยืนมองเจ้าของบ้านตาค้าง จนกระทั่งเขาขยับเข้ามาใกล้ แล้วถามเสียงเครียด

“คุณเป็นใคร”

คนถูกถามตัวแข็งทื่อ ตกใจที่เขาพูดกับเธอ แต่ที่ตกใจกว่าคือไม่คิดว่าคนตัวสูงใหญ่ไว้ผมยาวไว้หนวดเคราครึ้มแบบนี้ กลับมีน้ำเสียงทุ้มต่ำชวนฟัง ชัดกับใบหน้าเหมือนโจรเหลือเกิน

แต่เดี๋ยวนะ...มันใช้เวลามาชมผู้ชายว่าเสียงหล่อไหม!

“เข้ามาได้ยังงัย” เจ้าของเสียงเข้มถามล่ำทับ เมื่อเห็นว่าสาวตรงหน้าเอาแต่จ้องมองเขาด้วยแววตาราวกับเห็นตัวประหลาด

สาวร่างเล็กแบบบางสะอื้น แวตาวาววามของเขาทำให้ฝนดารีบปล่อยมือจากด้ามเสียมทันที และชายแปลกหน้าก็โยนมันทิ้งไปอีกทาง พลະกำลังลั่นเหลือของเขาส่งผลให้เสียมน้อยลอยไปปะทะกำแพงด้านที่ติดกับบ้านเธอ ดังโครม ฝนดาสะดุ้งซ้ำเป็นครั้งที่สองแล้วมองเขาด้วยแววตาหวาดๆ

“ผมถามว่าเข้ามาได้ยังงัย!” คนหน้าดูถามซ้ำ ดวงตาคมจ้องมองสาวตรงหน้าแน่นแนพร้อมกับก้าวเข้ามาหาซ้ำๆ เจตนาข่มขู่คุกคามอย่างชัดเจน

“จะ...ฉันได้ยินเสียงเด็กร้อง” เจ้าของเสียงหวานตอบละล่ำละลักพร้อมกับถอยหลังไปที่ละนิด นึกเสียใจที่ปล่อยให้เขาขว้างเสียมทิ้งไป เพราะถ้ามันยังอยู่อย่างน้อยก็ยังมีอะไรไว้ป้องกันตัวบ้าง

“เลยมานุกรุกบ้านผมอย่างนั้นหรือ” ชายหนุ่มแปลกหน้าถามเสียงหยัน มุมปากได้รูปกดลงเล็กน้อยยามกวาดตามองไปทั่วร่างเล็กบอบบาง

โดยเฉพาะตรงต้นขาอ่อนที่โผล่พ้นรอยขาดของกระโปรง

“นี่!” ถูกมองด้วยสายตาจางจืด จากที่กลัวแทบตายแต่ตอนนี้เธอโกรธแล้ว โดยเฉพาะตอนที่เขากำลังตรงขาอ่อนนั้นก็เลือดขึ้นหน้า

“โอ้โหโหล่มก!” เจ้าของเสียงหวานแหวลั่นพร้อมกับเงื้อมมือฟาดลงบนใบหน้าชายหนุ่มตรงหน้าเต็มแรง

เผียะ!

ใบหน้าคมเข้มสะบัดไปตามแรงตบจากฝ่ามือเล็ก คนถูกตบรู้สึกขาไปทั้งหน้า เพียงไม่นานเสียงหัวขำหนึ่งของเขา ก็ปรากฏเป็นแดงเป็นรอยนิ้วมือ

“คุณบุกรุกบ้านผมแล้วยังกล้าตบผมอีกหรือ” หนุ่มหน้าโหล่ถามเสียงเครียด ไม่คิดว่าตัวเล็กแค่นี้แต่มีอหังการเอาเรื่อง และอีกอย่าง...ไม่เคยมีใคร ‘ลงมือ’ กับเขามาก่อนแล้ว

สีหน้าแววตาเต็มไปด้วยความประหลาดใจของคนตรงหน้าถูกแปลเป็นอย่างอื่น แคเห็นนั่นนี่ตาคมปลาบและใบหน้าที่เป็นรอยแดงเพราะฝ่ามือของเธอ สาวคนเก่งก็ใจฟ่อ รีบถอยกรูดไปจนชิดประตูกระจกด้านหลัง

“ก็คุณมองชาฉัน...”

“ผมมองว่าทำไมถึงป็นเข้ามาในบ้านผมจนกระโปรงขาดแบบนี้” เขถามพร้อมกับหรีตตามองสาวร่างเล็กตรงหน้าด้วยแววตาจับผิด “หรือคุณจะไม่ยอมของ”

“ฉันเปล่า!” คนถูกกล่าวหาว่าเข้ามาย่องเบาร้องเสียงหลง บ้านคนหน้าโหล่อย่างเขามีอะไรให้เธอขโมยกัน!

“ถ้าไม่ใช่แล้วเพราะอะไร” หนุ่มร่างสูงขยับเข้าไปใกล้อีกนิด แล้วถามเสียงเครียด “หรือว่าเพราะผม”

“อะไรนะ” อนาคต้าปากค้าง ถูกกล่าวหาว่าเป็นเข้ามาขโมยของว่าแม่แล้ว แต่ถูกคนหน้าเหมือนโหล่คิดว่าเธอป็นขำมั่วมาเพราะคิดอะไรกับเขาบ้าไปแล้ว!

“ฉันมาเพราะได้ยินเสียงเด็กร้องต่างหาก” มือน้อยพลักร่างสูงสุดแรง แต่เขาดูใหญ่กว่าเธอเหลือเกิน ออกแรงผลักเขาก็เหมือนผลักกำแพง นอกจากจะไม่ขยับเขยื้อนเลยสักนิด เขายังมองเธอด้วยแววตาแปลกๆ

“เด็กนั่นก็...”

“ก็เด็กที่อยู่ในบ้านไง” ในเมื่อเขาไม่ยอมถอย อนาคตจึงหันหลังมอง เข้าไปในบ้าน เพ่งมองอยู่นานจนเห็นว่าหนูน้อยผมสีบลอนด์เข้มเหมือน ตุ๊กตากำลังนั่งกอดเขาร้องไห้สะอึกสะอื้นน่าสงสาร

“นั่นไง” อนาคตหันกลับมา รวบรวมกำลังทั้งหมดที่มีพลักร่างสูงไป สุดแรง ตั้งปณิธานแรงกล้าว่าจะต้องช่วยเด็กหญิงออกมาให้ได้แม้ต้องแลก กับอะไรก็ตาม เธอวิ่งกลับไปคว้าเสื้อมอันเดิมไว้เป็นอาวุธแล้วเงื้อไล่คนหน้า เหมือนโจร

“หยุด!” มือหนาคว้ามือเล็กของสาวช่างจินตนาการไว้ก่อนที่เธอจะ พาดมันลงมาตีหัวเขา

“ปล่อยเด็กออกมาสิ!”

“ไม่!” เจ้าของเสียงเข้มคำรามล่อรถไฟฟัน บ่งบอกว่าใกล้หมดความ อุดหนุนเต็มแก่

“โจรชั่ว!”

หนุ่มสาวต่างก็ยืนยุดกันไปมาแบบไม่มีใครยอมใคร คนหนึ่งไม่ยอม ให้ตัวเองถูกทำร้าย อีกคนก็มุ่งมั่นจะช่วยเด็กให้ได้ แต่มีหรือที่ผู้หญิงตัวเล็ก อย่างอนาคตจะสู้ผู้ชายตัวสูงใหญ่ได้ เธอจวนเจียนจะหมดแรงยึดกับเขาเต็มแก่ จึงหันปาดภาวนาให้ป่าทองกวาวพาดำรวจมาถึงเสียที

“ทางนี้ค่ะคุณตำรวจ!” เสียงของป่าทองกวาวดังโกล้งเข้ามาเรื่อยๆ เพียงไม่นานป่าก็ซึ่มอเตอร์ไซด์คันเล็กมาถึง ให้ความรู้สึกไม่ต่างจากระฆัง ช่วยชีวิต ไม่อย่างนั้นเธออาจจะถูกเขาฆ่าหมกต่อหลังบ้านไปแล้วก็ได้

“เร็วค่ะป่า! อนาคตจับโจรไว้แล้ว!” อนาคตตะโกนตอบป่าทองกวาว จากนั้นจึงหันมายิ้มเยาะเย้ย ‘โจรชั่ว’ ที่แม้จะได้ยินว่าตำรวจมาแล้ว แต่ก็ยัง

นึ่งเฉยไม่สะทกสะท้าน ทั้งยังยืนจ้องเธอเหม็ง จะทำก็แค่ปล่อยมือจากเสียม
ที่ยึดกันเมื่อครู่เท่านั้น จนจดาได้แต่ขมวดคิ้วด้วยความสงสัย

หมอนี่ไม่กลัวตำรวจด้วยหรือ...ต้องโรจจิตขนาดไหนกัน

ไม่นานตำรวจสายตรวจสองคนที่ขี่มอเตอร์ไซด์มาถึง แล้วเดินตาม
ป่าทองกวาวเข้ามาในบ้าน

“ผมได้รับแจ้งความว่ามีเด็กผู้หญิงต่างชาติดูหนึ่งถูกขังไว้ในบ้าน
และคุณคือผู้ต้องสงสัยว่าลักพาตัวเด็กมา” ตำรวจที่อาวุโสที่สุดพูดกับชาย
หนุ่มหน้าเหี้ยม จากนั้นจึงหันไปหาหญิงสาวที่ถือเสียมไว้มั่น “คุณคือคนที่
แจ้งความใช่ไหมครับ”

“ใช่ค่ะ” อดาพยักหน้าแข็งขัน เธอขยับไปยืนใกล้ๆ ป่าทองกวาว
อย่างต้องการหาพรรคพวก แล้วชี้เข้าไปในบ้าน “จับเขาไปเลยค่ะ เขาจับเด็ก
คนนั้นมา น่องร้องไห้กลัวเขาใหญ่เลย”

คนถูกกล่าวหาขึงหน้า ไม่หวั่นแม้มีสายตาทลายคู่กดดันอยู่ ทั้งที่ป่า
ทองกวาวกับนายตำรวจยังจ้องเขาเหม็ง แต่นัยน์ตาคนปลานกลับจ้องมอง
สาวสวยที่นุ่งลูกบ้านเขาไม่ว่างตา

ต่างฝ่ายต่างจ้องมองกันอยู่อย่างนั้น ไม่มีใครพูดอะไรออกมาเลยสัก
คำ สถานการณ์ยิ่งตึงเครียดมากขึ้น โดยเฉพาะดวงตาวาววับของชายหน้าดุ
ที่ทำให้เอาคนถูกจ้องเริ่มหายใจไม่ทั่วท้อง ด้วยไม่รู้เลยว่าเขากำลังคิดอะไรอยู่

“ถ้าอย่างนั้นผมขอแจ้งความกลับครับ” เจ้าของเสียงเข้มพูดขึ้นเป็น
ครั้งแรกหลังจากเงียบและยืนเป็นป้านิ่งมานาน ทำเอาทุกคนอ้าปากค้าง
พละมองเขาด้วยแวตาดำเต็มไปด้วยความสงสัย

“คุณจะแจ้งความหรือ”

“ครับ” คนหน้าดุพยักหน้า แล้วหันมาจ้องหญิงสาวตัวตันเหตุด้วย
แวตาดำเฝ้าเรื่อง “ผู้หญิงคนนี้นุ่งลูกบ้านผม แล้วยังใส่ร้ายว่าผมจับเด็กมา
ทั้งที่เด็กผู้หญิงคนนี้เป็นลูกสาวผมเอง!”

๒

อวสานสายเผือก

“ผู้หญิงคนนี้เป็นลูกที่บ้านผม แล้วยังใส่ร้ายว่าผมจับเด็กมา ทั้งที่เด็กผู้หญิงคนนี้เป็นลูกสาวผมเอง!”

เพียงประโยคเดียวที่ออกจากปากชายหนุ่มหน้าดำ ก็ทำเอาหัวทั้งบริเวณมีแต่เงียบงันไม่ต่างจากป่าช้า โดยเฉพาะตัวต้นเหตุอย่างณดาที่มองเขาตาก้าง ทำปากพะงาบเหมือนจะพูดอะไรสักอย่างแต่ก็พูดไม่ออกสักคำ ได้แต่มองเขาด้วยแวตางุนงง นึกสงสัยว่าเด็กผู้หญิงหน้าตาออกไปทางเด็กฝรั่งเหมือนตุ๊กตาบาร์บี้จะเป็นลูกสาวของผู้ชายหน้าเหมือนโจรแบบนี้ได้อย่างไร

เมื่อถูกมองด้วยแวตาทองทั้งตาของทั้งตำรวจและป่าทองกวาวเข้าไปณดาก็รีบแย้งทันที “แล้วคุณก็ขังลูกตัวเองไว้ในบ้านเนี่ยนะ?”

“ผมไม่ได้ขัง แต่ตอนจะออกไปซื้อข้าวเช้า เกยยังไม่ตื่น” หนุ่มหน้าดำตอบเสียงเครียด

“ก็แสดงว่าเด็กคงร้องไห้เพราะตื่นมาไม่เจอใคร”

นายตำรวจสรุปให้ ซึ่งอีกฝ่ายก็พยักหน้ารับ หลังจากนั้นทั้งคู่ก็กลับมายืนจ้องที่ณดาอีกครั้ง

คนต้นเรื่องเริ่มหายใจไม่ทั่วท้อง...สิ่งที่เขาพูดมาก็มีเหตุผล แต่เธอก็ไม่ปักใจเชื่อง่ายๆ “แต่เด็กไม่เห็นเหมือนคุณเลย”

“ถ้าอยากได้หลักฐานยืนยันล่ะก็...” หม่อมเจ้าของบ้านทอดเสียงลงอย่างต้องการกดดันคนฟัง พร้อมกวาดตามองผู้บุกรุกทีละคน ตั้งแต่ป่าทองกวาว นายตำรวจทั้งสอง และคนสุดท้ายคือแม่ตัวดีที่ก่อเรื่องทั้งหมดขึ้น เขาจึงเชื่อนานเป็นพิเศษ แล้วจึงกล่าวด้วยน้ำเสียงราบเรียบไร้อารมณ์

“เชิญในบ้านครับ” พูดจบเขาก็เดินไปไขกุญแจบ้าน และเดินนำเข้าไปโดยไม่สนใจว่าใครจะตามมาบ้าง

เมื่อทุกคนตาม ‘นายหน้าโจร’ เข้าไปในบ้าน ฝนตกได้แต่ถอนหายใจนาที่นี้ต่อให้เธออยากหนีไปจากตรงนี้แค่ไหนก็คงทำไม่ได้ ในเมื่อเธอเป็นคนบอกให้ป่าทองกวาวแจ้งตำรวจเอง

หญิงสาวร่างเล็กจำต้องก้าวตามคนอื่นๆ เข้าไปในบ้าน จนพบเด็กหญิงที่นั่งกอดตุ๊กตากระต่ายชุกอยู่มุมห้อง ที่พอเห็นนายหน้าโจรก็รีบวิ่งมาหาแล้วเกาะท่อนขาทำยาไ่ว้ ยืนยันคำพูดที่เขาบอกว่าเขาคือ ‘พ่อ’ ของเด็กหญิงไม่ผิดแน่

เอละสิ...

ฝนตกหนักเหลือสองนิ้ว รู้สึกหน้ามืดตาลายคล้ายจะเป็นลมไปเสียเดี๋ยวนั้น ตอนนั้นเธออยากเอาหัวมุดดินหนีไปเหลือเกิน

“แต่ดีดี๊ๆ”

ยายหนูตัวกลมกระตุกทางเกงพ้อแรงๆ แล้วมองเหล่าคนแปลกหน้าด้วยสายตาหวาดๆ แต่ ‘แต่ดีดี๊’ ของยายหนูกลับไม่พูดอะไรสักคำ เขาลูบหลังลูกสาวเบาๆ แล้วจึงพาเดินไปในห้อง ไม่นานก็กลับลงมาเพียงลำพังพร้อมเอกสารในมือ

“นี่ไปเกิดยายหนู กับบัตรประชาชน เอกสาร และพาสปอร์ตของผม”

เจ้าของบ้านสั่งให้ตำรวจทั้งหมด คราวนี้แม้ฝนจะชะงัดคอมองเพราะอยากรู้ อยากเห็นแค่ไหนก็ทำไม่ได้แล้ว

“เด็กหญิงแดเนรีส” ตำรวจอาวูโสอ่านชื่อตามเอกสารแจ้งเกิดของเด็กหญิง แต่เพราะเป็นภาษาอังกฤษ จึงเงยหน้าขึ้นสบตาพ่อเด็กเพื่อความแน่นอน “ผมอ่านถูกใช่ไหมครับ”

“ครับ” พ่อเด็กพยักหน้าขีมิๆ แล้วจึงย้ายสายตามาอยู่ที่สาวหน้าหวานต้นเหตุของเรื่องทั้งหมดแทน “ผมชื่อهمتันท มีชื่ออยู่ในเอกสารของยายหนู แล้วก็เอกสารยืนยันตัวของผม ถ้าอยากดูประวัติการศึกษาด้วยก็จะเอามาให้ดู”

“ไม่เป็นไรครับ” นายตำรวจหนุ่มใหญ่ส่งเอกสารให้ป่าทองกวาวซึ่งเป็นผู้แจ้งความ แต่คุณป้าสายหน้าพริต

“ไม่ต้องค่ะ ไม่ต้อง ฉันแค่โทร. แจ้งความให้หนูจดจาคะ” คุณป้าโยนเผือกร้อนให้หญิงสาวทันที พร้อมทั้งโบกมือปฏิเสธพลัน

กลายเป็นคนตาที่อ้าปากค้าง ไม่คิดว่าจะถูกป่าทองกวาวลอยแพ ทั้งที่เป็นคนส่งข้อความต่างๆ นานามาให้เธอระแวงตั้งแต่แรก

“เคลียร์กันนะคนตา ป้าต้องไปเผื่อร้านแล้ว” พุดจบหัวหน้ากลุ่มคุณพี่ซีไอเอ็กซ์ออกไปอย่างรวดเร็วชนิดไม่เหลียวกลับมามอง

“ป้า!” คนถูกลอยแพร้องเสียงหลง แต่พอหันมาเจอสายตาของทุกคนที่จ้องมองมา เธอจึงได้แต่หัวเราะกลบเกลื่อนแล้วถนัดมือหน้าด้านๆ

“หนูเข้าใจผิดเองค่ะ ขอโทษที่ทำให้เสียเวลานะคะคุณตำรวจ” เพื่อแสดงความจริงใจว่าเธอไม่ได้กล่าวขอโทษเพียงเพื่อจะเอาตัวรอด คนตาจึงยกมือไหว้นายตำรวจทั้งสอง รวมทั้งเจ้าของบ้านหน้าโจรนี้ด้วย

“ทีหลังคุยกันให้เข้าใจก่อน ถึงยังงี้ก็เพื่อนบ้าน คนกันเองทั้งนั้น” นายตำรวจหนุ่มใหญ่ถอนหายใจแล้วส่ายหน้าไปมา จากนั้นจึงหันกลับมาหาเจ้าของบ้าน “ถ้าไม่มีอะไรแล้ว ผมขอตัวกลับก่อน”

“ดีค่ะ เดี่ยวไปส่งนะคะ” คนตาได้รีบขึ้นอาสาไปส่งนายตำรวจหนุ่มใหญ่ เพราะไม่อาจทนสายตาคนปลาบของهمتันทที่จ้องมองมาราวกับอยากจับเธอฆ่าหมกเหม็นก็น้ำก็ไม่ปาน แล้วเธอนั่งรอให้เขาเช็ดเธอหรือ...

ไม่มีทาง!

ร่างเล็กบอบบางลุกขึ้นเตรียมแผ่นแนบ แต่ถูกเจ้าของบ้านหน้าดุขัดขึ้นเสียก่อน

“แล้วถ้าผมจะแจ้งความขอหาบุกรุกล่ะครับ” เหมันต์ถามตำรวจก็จริง แต่กลับจับจ้องไปยังสาวจอมจู้ตรงหน้าเขม็ง

สายตาของเขาทำเอาคนด่านิ่งไม่ติด แต่พอหันไปเห็นแววตาขบขันของตำรวจ เธอจึงได้แต่ยิ้มจืดเจื่อน

“และทำร้ายร่างกายผมด้วย” เจ้าของเสียงเข้มล่ำทับ

คนถูกกล่าวหาตัวแข็งทื่อ เจอข้อหาบุกรุกก็ว่าร้ายแล้ว แต่ถ้าโดนข้อหาทำร้ายร่างกายด้วย...เธอคงได้ติดคุกหัวโตแน่!

“ไม่ได้นะคะ อย่าแจ้งความจับฉันเลยนะ” เจ้าของเสียงหวานเอ่ยละล่ำละลัก ใบหน้าที่แดงแตรมด้วยเครื่องสำอางอย่างตึงต่อนักกลับซีดเผือดไร้สีเลือด ต่อให้เธอไม่ยอมยกอ้อนวอนเขา ทว่าหน้าที่นี้ศักดิ์ศรีกินไม่ได้ ถ้าเรื่องมากนักเธออาจจะได้กินข้าวแดงในคุกแทน

นายตำรวจหนุ่มใหญ่ช่อนยิ้ม แล้วหันไปถามหนุ่มเจ้าของบ้าน “เอายังไงดีครับ”

ยิ่งเหมันต์เจ็บบอกเท่าไร หนดาที่รู้สึกกดดัน โดยเฉพาะสายตาที่เข่าไข่มองเธอ มันทั้งดูดนทั้งเขย่าขวัญสิ้นประสาทจนอยากจะบ้าตายเสียให้ได้

“ผม...”

“ฉันรับผิดชอบเองค่ะ ให้อะไรก็ได้หมดเลย ทั้งกระถางต้นไม้ที่แตก สนามหญ้าที่เสียหาย เต็มช่วยหมดเลย” หญิงสาวกะพริบตาปริบๆ อ้อนวอนตาใส แล้วออกเสียงหวาน “แต่อย่าแจ้งความเลยนะคะ พ่อแม่ฉันก็อยู่ต่างจังหวัด หมาแมวยังต้องดูแล ไหนจะต้นไม้เพิ่งซื้อมาปลูก ถ้าจับฉันไป บ้านฉันก็ไม่มีคนอยู่ หนูในบ้านฉันจะเอาอะไรกิน ไหนจะจิ้งจกตุ๊กแกอีกตั้งฝูง เข้าใจผิดเล็กๆ น้อยๆ เอง ฉันแค่หวังดี ไม่อยากให้เด็กน้อย

หน้าตาน่ารักตกอยู่ในมือคนชั่ว...อ๊ับ!” ผนดารีบยกมือปิดปากตัวเองเมื่อรู้ตัวว่าพูดมากเกินไปแล้ว แกรมเปลวพูดความในใจที่เหมือนจะไปด่าเจ้าของบ้านอีกต่างหาก

เหมันต์จ้องหน้าเธอด้วยแววตาคาดโทษ แล้วจึงหันไปพยักหน้ากับตำรวจ “ขอบคุณมากครับ แต่ผมคงรบกวนแค่นี้”

“ถ้าอย่างนั้นผมไปนะครับ” นายตำรวจทั้งสองลุกขึ้นบอกเจ้าของบ้าน ก่อนจะไปยังมิวายหันมาหาหญิงสาวตัวตันเรื่อง “ต่อไปก็คุยกันดีๆ เพื่อนบ้านกันยังงี้ก็ต้องพึ่งพาอาศัยกัน”

“ค่า” ผนดารับคำสั่งเสียงหวานหยดย้อยแบบที่แค่ได้ยินก็รู้แล้วว่าเสแสร้ง แต่นาทีนี้เธอไม่สน ขอแค่ตำรวจรีบออกจากบ้านไปให้ไวที่สุดก็พอ

“เฮ้อ...”

คล้อยหลังตำรวจไปแล้ว หญิงสาวก็ถอนหายใจโล่งอก ดีใจที่อย่างน้อยก็ไม่ถูกจับ ไม่อย่างนั้นพ่อแม่ได้เล่นมาแฟนบอลเธอแน่นอน ดีไม่ดีถูกด่าว่าใจร้อน มีตาแต่ทมิฬแวไม่ นอกจากไม่เคยทำเรื่องประเทืองปัญญา ยังมิวายหาเรื่องใส่ตัว หาหาใส่หัว หา...

ว่าแต่...ทำไมอยู่ๆ ชนลุกไปทั้งตัวแบบนี้

ผนดารู้สึกเหมือนถูกจ้องมองด้วยแววตาอาฆาตจากใครสักคน และถ้าไม่ใช่เจ้าบ้านหน้าตุคนนั้นก็คงเป็นใครไปไม่ได้เลย แค่นั้นไปมองเขา เธอก็ต้องสะดุ้งเมื่อเห็นว่าเขากำลังจ้องมองเธอด้วยแววตาอ่านยาก

“เรามีเรื่องต้องคุยกัน” เหมันต์กอดอกแล้วก้าวมายืนเผชิญหน้ากับสาวร่างเล็กที่สูงแคंपลายกางเขเท่านั้น

คนฟังหายใจไม่ทั่วท้อง ยามถูกจ้องมองด้วยแววตาเฉยเมยเย็นชา จนมองไม่ออกว่าเขาคิดอะไรอยู่ ผนดาคิดไปถึงตอนที่ทั้งตำรวจและบาทองกวายังอยู่ด้วยว่าน่าอึดอัดใจมากพอแล้ว แต่เทียบไม่ได้เลยกับตอนนี้

เธอแทบจะประสาทกินเพราะสายตาของเขายู่แล้ว!

สายตาของเขาทำเอาคนเก่งถอยหลังไปเล็กน้อยหวังเว้นระยะห่างระหว่างกัน แต่พอเธอก้าวถอยหนี เขาก็ขยับเข้ามาหาจนชิดกว่าเดิม

“เอ่อ...” ระยะแค่นี้ยิ่งทำให้ณดาสังเกตผู้ชายตรงหน้าได้ชัดเจนยิ่งขึ้น เครื่องหน้าคมคายที่ซ่อนอยู่ใต้หนวดเคราที่บดบังใบหน้าได้รูป ตาเรียวยาว แวเฉียบคม จมูกโด่งเป็นสัน ริมฝีปากเข้มได้รูป ดูแล้วเขาคงอายุไม่มาก แต่ติดที่ทำตัวเซอร์ๆ จนเข้าขั้นสกปรกนี้แหละที่ทำให้ไม่น่ามอง

“สำรวจผมพอหรือยัง” เหมันต์ถามเสียงขรึม พร้อมกับยกมือกอดอก

“เปล่าค่ะ” เธอส่ายหน้าปฏิเสธ แล้วหลบตาคนกล้าของเขา “ฉันขอโทษที่เข้าใจผิดแล้วบุกเข้ามาในบ้านคุณ ตอนนั้นฉันร้อนใจ กลัวว่าเด็กจะมีอันตราบาย”

“เลยบุกรุกบ้านผมใช่ไหม” น้ำเสียงของเหมันต์เข้มขึ้นจนคนถูกถามเงยหน้าขึ้นประสานสายตากับเขาอีกครั้ง

“ฉันไม่ได้ตั้งใจนะ ก็บอกแล้วว่าแค่ห่วงเด็ก” ตัวตั้นเรื่องตอบเสียงอ่อย อยากเถียงก็เถียงไม่ออก เพราะเรื่องทั้งหมดเริ่มจากความใจร้อนของเธอเอง มีหน้าซำยังไปทำร้ายร่างกายเขาอีก

“นั่นถูกผม คุณคิดว่าผมจะทำอะไรเด็ก”

“ก็...” เจ้าของเสียงหวานชะงักลงทันทีเมื่อเห็นสายตาดุๆ ของคนเป็นพ่อเด็กที่ที่แรกเธอไม่รู้ คิดว่าเขาเป็นพวกโรคจิตลักพาตัวเด็กมาทรมานหรือเอาไปขายเสียอีก

“แล้วจะรับผิดชอบยังไง” หนุมเจ้าของบ้านถาม เมื่อเห็นสีหน้าสลดลงของแม่ตัวดีตรงหน้า

ณดาซ่อนตามองคนหน้าเข้ม เห็นรอยเป็นแดงเป็นรูปรอยนิ้วมือบนใบหน้าของเขาก็อดรู้สึกผิดไม่ได้ ถึงจะกลัวเขาแค่ไหน แต่เธอเองก็ผิดที่ใจร้อนและยังไม่ไตร่ตรองให้ดีกว่า

“แผลที่หน้าคุณ” นิ้วเรียวยาวลงบนแก้มตัวเองแล้วพยักพยักกับเขา “ฉันทำให้ค่ะ”

“แค่เล็กน้อย” เขาบอกปิด แต่พอเห็นแวตามุ่งมั่นของเธอ เขาก็พยักหน้านิดๆ ทว่ายังไม่ทันได้ลงมือทำแฟลชให้อย่างที่อาสา เสียงโทรศัพท์มือถือของสาวเจ้าก็ดังขึ้นเสียก่อน

ณตามองไปยังชื่อที่ปรากฏก็พบว่าปลายสายคือเจนจิรา หรือ เจนนี่ เพื่อนสนิทที่เรียนมาด้วยกัน และยังทำงานอยู่ที่เดียวกัน นึกสงสัยว่าเพื่อนโทร. มาทำไม แต่เพราะรู้สึกถึงสายตาของเจ้าของบ้านที่มองมาตลอดเวลา จึงค่อยๆ ขยับออกห่างเล็กน้อยแล้วกดรับสาย “ว่าไงเจน”

“แกไปอยู่ที่ไหนอะณดา ปานนี้ยังไม่ถึงงาน จะเริ่มพิธีแล้วนะยะ”

ปลายสายแหงล้นจนณดาต้องเบือนหน้าหนีโทรศัพท์ของตัวเอง แต่พอนึกไปถึงที่เพื่อนบอก...

ตายแล้ว...เธอมีแต่ ‘เผือก’ เรื่องชาวบ้านจนลืมเรื่องงาน!

ณตามองไปรอบบ้านหวังจะมองเห็นนาฬิกา อยากรู้ว่าตอนนี้มันกี่โมงก็ยามเข้าไปแล้ว แต่ไม่เจอ จนกระทั่งไปสะดุดที่นาฬิกาข้อมือของชายหนุ่มหน้าเข้ม จึงไม่รอช้า ปราดเข้าไปคว้าข้อมือเขาขึ้นมาดู

เหลืออีกแค่สิบนาทีก่อนจะถึงฤกษ์ตัดริบบิ้นเปิดงาน ต่อให้บินได้ก็ไมทันแล้ว!

“ตายแล้ว! ตายๆๆ ตายแน่ๆ เลยไอ้เจน!” ประชาสัมพันธ์สาวร้องเสียงหลง วันนี้เป็นงานสำคัญของห้างสรรพสินค้าเชียย จึงดอมล์ที่เธอทำงานอยู่ ถ้าไปสายแบบนี้มีหวังถูกหัวหน้าเล่นงานแน่นอน ยังไม่นับ ‘ท่านรอง-ประธาน’ ที่ทั้งดูทั้งโหดจนไม่กล้ามองหน้าอีก

บอกได้คำเดียว...มีแต่ตายกับตาย!

“แกอยู่ที่ไหนเนี่ยณดา” เจนจิราถามด้วยน้ำเสียงร้อนรุ่มฝ่าเสียงไมค์ของพิธีกรในงาน

“ไม่ทันแล้วแก มีเรื่องนิดหน่อย ตอนนี้อยู่ที่บ้านอยู่เลย”

“เรื่องอะไร”

“เรื่องมันยาว ไว้ค่อยเล่าละ ฉันจะลางาน แกไปช่วยยืนยันให้ฉัน

หน้อยลิ”

“แล้วแกจะบอกหัวหน้าแกว่าอะไร”

ณดาขมวดคิ้วครุ่นคิด แค้นก็ไปถึงหัวหน้าแผนกสาวสวยอ้อมที่เป็น
ไม้เบื่อไม้เมากับเธอแล้วก็นึกขยาด ทำงานปกติยังหาเรื่องไม่เว้นแต่ละวัน
ถ้าเหตุผลในการลงโทษอย่างกะทันหันไม่ดีพอ เธอไม่อยากจะคิดถึงผลลัพธ์
ที่ตามมา

“ณดา” เจนจิรากระตุ้นเมื่อเห็นว่าเพื่อนเงยไปนาน

“บอกว่าติดธุระกะทันหัน เดี๋ยวฉันไปเคลียร์เอง”

“เออๆ ไว้เสร็จงานเดี๋ยวฉันไปหาแกที่บ้าน จะลากันจี้ไปด้วย” เจน-
จิราหมายถึงจิตรเทพ เพื่อนสาวในร่างหนุ่มอวบอ้วนตัวใหญ่แต่หัวใจสีชมพู
เหมือนสีผมของเจ้าตัว

“เออๆ แล้วเจอกัน” ณดากดวางสายแล้วรีบเก็บโทรศัพท์ ทว่าเมื่อ
เงยหน้าขึ้นมาเจอสายตาแปลกๆ ของเพื่อนบ้านหนุ่ม เธอก็สำเนียงได้ทันที
ว่าจับแขนเขาอยู่นานสองนาน

“ขอโทษค่ะ” บอกแล้วปล่อยก่อนแขนกำย่ำทันทีราวกับต้องของร้อน
เธอยิ้มจืดเจื่อน แล้วถามไปอีกเรื่อง “มีอุปกรณ์ทำแผลไหมคะ”

“ถ้ารีบก็ไปเถอะ” เขาบอกขรึมๆ สีหน้าไม่แสดงอารมณ์ใดๆ จนคน
มองไม่แน่ใจว่าเขาพูดจริงหรือเพราะกำลังโกรธกันแน่

“ไม่เป็นไรค่ะ ฉันให้เพื่อนลงมาให้แล้ว”

หมันต์มองสาวร่างเล็กตรงหน้า แวตาเต็มไปด้วยความรู้สึกผิดของ
เธอทำให้เขาเย็นลง แต่จะให้ปล่อยไปเฉยๆ ก็คงไม่ได้ ไม่อย่างนั้นเธอคง
เข้ามาวุ่นวายกับเขาไม่เลิก

“แค่แผล...ช่างมันเถอะ” หนุ่มหน้าดุบอกปิด แต่ยังจับจ้องทุก
อากัปกริยาของสาวตรงหน้าไม่ว่างตา แล้วก็จิ้งจิดค้างคา เพราะทันทีที่เขาพูด
จบ แม่ตัวดีก็ยิ้มกว้าง ดวงตาเป็นประกายสุกใส

ทว่าณดาก็ต้องหุบยิ้ม เมื่อได้ยินประโยคถัดมาของเขา

“ไปจัดการสนามหน้าบ้านผมให้มันเรียบร้อยก็พอ”

“ถ้าอย่างนั้นฉันขอไปเปลี่ยนเสื้อผ้าได้ไหมคะ” เจ้าของเสียงหวานยิ้มเจื่อนๆ พยายามสู้สายตาคมกริบของเขาแต่เหมือนจะไม่ได้ผลเท่าไร

ตาคมเข้มกวาดมองตั้งแต่ศีรษะจดปลายเท้าเล็กๆ ของสาวแสนตรงหน้า แล้วพยักหน้าเบาๆ แค่นั้นก็มากพอทำให้ณดาถอนหายใจโล่งอก เธอรีบเผ่นกลับบ้านทันที

เมื่อกลับสู่ความสงบ เด็กหญิงตัวน้อยก็เดินกลับมาหาแล้วกระตุกกางเกงผู้เป็นพ่อแรงๆ

“แต่ดีดี”

เสียงเล็กที่ดังจากทางด้านหลัง เรียกให้ชายหนุ่มละสายตาจากบริเวณหน้าบ้านหันกลับมาสนใจเด็กหญิงตัวน้อย

“ว่าไง” เขาถามด้วยน้ำเสียงเรียบร้อย มองลูกสาวด้วยสายตาอ่อนลง

“หิวแล้ว” เด็กน้อยตอบเสียงอ่อย

เขมนต์ถอนหายใจ นึกถึงบรรดาข้าวของที่เขาก่อไปหามาตุนไว้เป็นอาหารของตัวเองและลูกสาว แต่เขาทำตกพื้นไปตอนที่อยู่ยุดกันอยู่นานสองนาน ตอนนั้นเลยไม่เหลือสักอย่าง ต้นเหตุก็เพราะเพื่อนบ้านจอมจู้ญคนนั้นแท้ๆ

“กินซีเรียลไปก่อนได้ไหม”

เด็กหญิงแดเนรีสพยักหน้าแรงๆ แล้วเดินนำผู้เป็นพ่อเข้าไปในครัว ส่วนเขมนต์ก็ถอนหายใจเฮือกใหญ่ ลางสังหรณ์บอกว่าผู้หญิงคนนี้จะนำความยุ่งยากมาให้โดยไม่ต้องสงสัย และที่สำคัญคือเขาจะจัดการกับเธออย่างไรดี

จากเหตุการณ์เมื่อครู่ทำให้ณดารู้สึกเหมือนถูกราวล้อมไปแล้วครึ่งตัว ชนิดที่ว่าถ้าพลาดอีกนิดเดียวเธอได้ชะตาขาดแน่นอน จนอดสงสัยไม่ได้ว่าปีนี้เป็นปีขงของเธอหรือไม่ หรือเป็นเพราะเธอไม่ยอมเอาของดำไปไหว้ราหู

อย่างที่จิตรเทพกับเจนจิราบอก ทั้งที่หมอฟันคงจะต้องบอกว่าผู้เกิดลัคนาราศี เธอจะมีเคราะห์ใหญ่หลวง ต้องหมั่นเข้าวัดทำบุญบ่อยๆ

อย่าว่าแต่เข้าวัดทำบุญเลย...เวลาจะนอนยังไม่มี

หญิงสาวในชุดยูนิฟอร์มมถอนหายใจเฮือกใหญ่ขณะเข้ามาในบ้าน แล้ว ก้มมองกระโปรงขาดๆ ของตัวเอง ถ้าว่างเมื่อไหร่คงชวนเพื่อนไปซื้อชุดใหม่ ที่จตุจักร แล้วค่อยไปตระเวนทำบุญสะเดาะเคราะห์อย่างที่เขาเพื่อนเคย แนะนำ สาบานเลยว่าเธอจะไม่นุ่งมื่อไปสวดเรื่องของชาวบ้านอีกแล้ว

ณดาเปลี่ยนเสื้อผ้าเตรียมจะออกไป ‘ชุดใช้’ ให้เพื่อนบ้านหนุ่มทว่า เสี่ยงโทรศัพท์ที่กีดขึ้นเสียก่อน

“ว่าไงจี้จี้” เจ้าของเสียงหวานเอ่ยถาม นึกสงสัยว่าเพื่อนโทร. มาทำไม ในเมื่อก็เพิ่งวางสายจากเจนจิราไปได้ไม่นาน

“แกดูข่าวอยู่หรือเปล่าณดา”

“ไม่นี่” ณดาขมวดคิ้ว “มีเรื่องอะไรหรือเปล่า”

“แกดูเดี๋ยวนี้อย”

สาวร่างเล็กรีบเดินไปเปิดโทรทัศน์ที่ห้องนั่งเล่นภายในบ้านตามที่ เพื่อนบอก น้ำเสียงร่อนรนของจิตรเทพบ่งบอกว่าไม่ใช่เรื่องปกติ แล้วก็ไม่ต้องเลื่อนหาช่องข่าวนานเลย เพราะแค่เปิดเรื่อง รายการโทรทัศน์ก็ถูก ตัดเข้ารายการข่าวด่วนทันที

“ข่าวด่วน...เกิดเหตุกราดยิงที่ห้างเซียง คิงดอมส์”

ภาพข่าวตัดไปยังบรรยากาศพิธีเปิดห้างสรรพค้าเซียง คิงดอมส์ สาขา ใหม่ที่อยู่ริมแม่น้ำเจ้าพระยา

บรรยากาศในงานเต็มไปด้วยแขกเหรื่อมากมาย ทั้งนักแสดงชื่อดัง เซเลบ และสื่อมวลชนหลายแขนง ท่านประธานและทีมผู้บริหารมาถึงและ กล่าวเปิดงาน ทุกอย่างเรียบร้อยสมบูรณ์แบบ จนกระทั่งถึงช่วงที่ถ่ายรูป เป็นที่ระลึกลับ แต่กลับถูกแทนที่ด้วยเสียงปืน ผู้คนในงานต่างก็หนีตายจน โกลาหลไปทั้งงาน

“เกิดเหตุกราดยิงที่ห้างสรรพสินค้าเซีย คิงดอมส์ ขณะที่พิธีเปิดกำลังเสร็จสิ้นลง เจ้าหน้าที่ลงพื้นที่ที่เกิดเหตุ พบผู้บาดเจ็บและเสียชีวิตหลายราย หนึ่งในนั้นคือนายคณิน ลิทธิอนันต์ ประธานกรรมการบริหารบริษัทเซีย คิงดอมส์ จำกัด เจ้าหน้าที่พิสูจน์หลักฐานและเจ้าหน้าที่ตำรวจเข้าตรวจสอบสถานที่เกิดเหตุและทำการสืบสวนขยายผลต่อไป”

“ณดา...”

“เออๆ ฟังอยู่” ประชาสัมพันธ์สาวใจหายวูบ นึกไม่ออกเลยว่าถ้าเธออยู่ในงานนั้นด้วยจะเป็นอย่างไร

“เกือบไปแล้วแก เนี่ย...ฉันนึกถึงที่หมดูตกแกไว้เลยนะณดา ฉันว่าพวกเราไปทำบุญกันเถอะ” เพื่อนชายใจสาวบอกเสียงสั่นอย่างเสียขวัญ

“เออไปๆ” อย่าว่าแต่จิตรเทพเลย เพราะขนาดเธอไม่ได้อยู่ในเหตุการณ์ก็ยิ่งพลอยอกสั่นขวัญแขวนไปด้วย ไม่คิดเลยว่าจะเกิดเรื่องในวันสำคัญของห้าง ไม่บอกก็รู้ว่าถ้ากลับไปทำงานเมื่อไหร่จะต้องเป็นเรื่องใหญ่แน่นอน

แต่ช่วงเรื่องงานเถอะ ตอนนี้อาต้าวรอตจากเพื่อนบ้านหน้าโจรให้ได้ก่อนดีกว่า!

ต่อให้ไม่อยากกลับไปที่บ้านนั้นอย่างไร แต่คงหนีไม่พ้น ในเมื่ออยู่ในรั้วเดียวกันแบบนี้ วันนี้หนีได้ก็จริง แต่เธอจะหนีหน้าเขาได้สักกี่วัน

ณดาเดินคอตกกลับไปยังรั้วบ้านตรงข้าม พลังคิดในใจอย่างทท้อ...คงไม่มีใครช่วยก๊วเธออีกแล้ว สาบานเลยว่าเธอจะไม่ยุ่งเรื่องชาวบ้านอีกแล้ว

นี่มันคือตอนอวสาน คือจุดจบของ ‘สายเผือก’ อย่างแท้จริงฯ

ต่อให้ไม่อยากประวิงเวลาต่ออีกสักนิดเพราะไม่อยากเจอสายตาดูๆ ของเขา แต่ณดาก็โตพอที่จะรู้ว่ายืดเวลาออกไปไม่ใช่ทางออก บ้านก็อยู่ติดกันแค่นี้ ถ้าไปซ้ำหรือแสดงความไม่พอใจออกไป ดีไม่ดีจะยิ่งทำให้เขาและเธอ

บาดหมางกันมากขึ้น ทางที่ดีก็ควร ‘ชดใช้’ ให้เขาให้มันจบๆ ไปจะดีกว่า

ณาสุตลมหายใจเข้าลึกๆ คว่ำกระเป๋าสะพายใบเล็กที่ภายในบรรจุของสำคัญอย่างโทรศัพท์และกระเป๋าสตางค์ไว้ แล้วเดินออกจากบ้านไป แล้วก็จริงดังคาด สิ่งแรกที่เจอคือสายตาคมกริบของหนุ่มหน้าตูดุที่ยืนกอดอกมองเธอหนึ่งๆ หน้าตาบึ้งตึงไม่ต่างจากยักษ์วัดแจ้งเลยทีเดียวนะ

“เอ่อ...ให้เริ่มจากอะไรดีคะ” เธอถามเสียงแห้ง มองประสานสายตาคมดูแล้วก็หน้าเฉือน

“เริ่มจากเข้ามาในบ้านผมก่อน” ชายหนุ่มตอบเสียงขรึม แต่ยังคงกอดอกมองเธอเหมือนเคย

ณารูสึกเหมือนถูกกดดันด้วยสายตา เธอหลบหนีออกจากบ้านแล้วเดินเข้าไปในเขตรั้วบ้านเขาทั้งยังปิดรั้วให้เสร็จสรรพ แล้วจึงหันไปส่งยิ้มหวาน ด้วยอาชีพประชาสัมพันธ์ที่ทำให้ต้องพบปะและติดต่อกับผู้คนมากมาย ทำให้ณาค่อนข้างจะเก่งเรื่องการสวมหน้ากากยิ้มแย้มแจ่มใสต่อให้ข้างในกลัวจนแทบไม่มีแรงยืนก็ตาม

“เข้ามาก่อนสิ ผมเพิ่งโทร. สั่งหิ้วมาส่งใหม่”

“ไม่เป็นไรค่ะ รออยู่นอกบ้านดีกว่า” เธอตอบทันทีแบบไม่เสียเวลาคิดแม้แต่น้อย ไม่มีทางที่เธอจะยอมเข้าไปในบ้านของเขม้นต์แน่ๆ ต่อให้มีลูกสาวของเขาอยู่ด้วยก็เถอะ บอกตามตรงว่าเธอไม่ไว้ใจเขา แต่พอเห็นแวตาวาววามของหนุ่มตรงหน้า เธอก็ส่งยิ้มประจบสอพลอให้เขาทันที

“ร่อยุ่ตรงนี้” เขม้นต์บอกขรึมๆ แล้วเดินออกจากบ้านไปโดยไม่บอกสักคำว่าเขาจะไปไหนแล้วต้องรอถึงเมื่อไหร่

ณตาย่นมูกใส่แผ่นหลังกว้างของคนที่เขม้นต์รัก แต่พอเขาหันมาเธอก็ฉีกยิ้มเสแสร้งไปให้อีกครั้ง รอจนกระทั่งเขม้นต์เดินไปลับตาแล้วจึงลอบถอนหายใจโล่งอก

คนอะไรหล่อก็ไม่หล่อ หน้าก็เหมือนโจร ทั้งดิบทั้งเถื่อน เซอร์จนเข้าขั้นสกปรกแล้วยังมันหน้า คิดว่าตัวเองหล่อแล้วมาเก็กใส่อีก!

เธอคิดอย่างเงี้ยๆ แล้วมองไปรอบบ้าน บริเวณที่ตัวเองสร้างหายนะเอาไว้ สนามหญ้าและทะเลไปเกือบครึ่ง กระถางต้นไม้แตกไปอีกสามกระถาง และ...

“อ๊ย!” สาวหน้าหวานสะดุ้ง เมื่อหันมาเห็นเด็กหญิงตัวน้อยยืนยิ้มแป้นอยู่ตรงหน้าเธอเอง

แอบหยิกได้ไหม...โทษฐานทำให้เธอหน้าแตก

นางมารร้ายในหัวส่งเสียงยุงอยู่ในใจ แต่พอเห็นรอยยิ้มหวานจ๋อยของเด็กหญิงตรงหน้าแล้วก็ทำไม่ลงอยู่ดี ยายหนูไม่ผิดเสียหน่อย ผิดที่เธอ ‘เฟือก’ เอง และอีกอย่าง...ถ้าเธอแอบหยิกลูกสาวหน้าเหมือนตุ๊กตาบาร์บี้ของเขา มีหวังถูกคนพ่อฆ่าหมกแก๊งก์น้ำหลังบ้านแน่นอน

“พี่”

ภาษาไทยสำเนียงแปร่งๆ จากเด็กหญิงบ่งบอกว่าคงพูดได้ทั้งไทยและอังกฤษ

“สวัสดีค่ะ...แต่นี้ใช่ไหมจ๊ะ” เธอจำได้ว่ายายหนูชื่อแดเนริส และเหมือนจะแว่วๆ ว่าได้ยินหมันต์เรียกลูกสาวว่า ‘แต่นี้’ เธอจึงเรียกตามและถือโอกาสทำความรู้จักเด็กหญิงไปด้วย

“พี่ชื่ออะไร” ยายหนูแต่นี้ถามเป็นภาษาไทยสำเนียงแปร่งเหมือนเดิม แต่เหมือนเพิ่งนึกได้ว่าลืมลงท้ายคำถามด้วยหางเสียงให้สุภาพแบบคนไทย เด็กหญิงจึงฉีกยิ้มแป้นแล้วถามย้ำ “พี่ชื่ออะไรค่ะ”

“พี่ชื่อณดา...”

ยังไม่ทันที่ชูเปอร์ฮีโรสาวจะแนะนำตัวกับหนูน้อยจบ ยายหนูก็ตบมือแปะๆ

“ดาด้า”

“ดาด้าก็ดาด้าจ๊ะ” ณดาพยักหน้าเออออไปกับเด็กหญิง เธอไม่มีชื่อเล่น ชื่อจริงว่าณดา ก็ชื่อเล่นว่าณดาเลย เพื่อนสนิทเคยค่อนข้างด่าชื่อนางเอกน่าเฒ่าไปหน่อย พออยู่ๆ มีชื่อเล่นจึงไม่รู้สึกลึ้นเท่าไร

“เดีนี่ปวดจี้งเลย” ยายหนูยืนบิดขาอายุๆ แต่ทำเอาพี่สาวคนสวย
หน้าเหลอเหลาขึ้นมาทันที

ปวดจี้งแล้วมาบอกเธอทำไม!

ณดาทำตาโตพลางมองซ้ายมองขวาหาพ่อเด็กที่ไม่รู้หายไปไหน อยาก
เดินไปไหนก็ไปทันที ไม่บอกไม่สั่งอะไรเลย เธอจะหนีกลับบ้านก่อนก็เท่ากับ
ทิ้งเด็กหญิงไว้ตามลำพัง เธอก็ทำไม่ลงอยู่ดี

“ดาต้าพาไปหน่อย” ยายหนูทำหน้าที่เหมือนจะร้องไห้ “แต่ดีดีไปไหน
ไม่รู้ เเดนี่กลัว”

“พี่จะเข้าบ้านเดนี่ได้ยังไงละคะ” ณดาส่ายหน้าพริต ถ้าเธอเข้าไปแล้ว
นายคนหน้าเถื่อนนั้นกลับมา...ตายแน่ๆ เธอได้ลงไปคุยกับรากมะม่วงแน่!

“แต่เดนี่กลัว” ยายหนูแดเนรีสปิดตัวจนแทบจะเป็นเลขแปด “นะ...
นะ ดาต้า”

“ถ้าแต่ดีดีของหนูมา หนูต้องช่วยพี่นะ”

“โอเค” เด็กหญิงตัวน้อยพยักหน้าแรงๆ แล้วรีบดึงมือหญิงสาวเข้าไป
ในบ้านอย่างเร่งรีบ พร้อมกับสูดปากไปด้วย ท่าทางบ่งบอกว่ากำลังจะกลั้น
ต่อไปไม่ไหวอีกแล้ว

“เดนี่!” ณดาทำตาโต เพราะแค่มาถึงห้องน้ำ ยายหนูก็กลั้นไว้ไม่อยู่
เสียแล้ว

“ดาต้าอย่าบอกแต่ดีดีนะ” มือน้อยยกขึ้นมาปิดหน้าตัวเองอย่างอายๆ
แต่ก็แอบมองลอดช่องระหว่างนิ้วมาสบตาหญิงสาว “เดนี่กลัวโดนดู”

“โอ้” เห็นท่าทางกลัวพ่ออย่างเห็นได้ชัดของเด็กหญิงแล้ว ก็ยิ่งทำให้
ณดาสงสารยายหนูเหลือเกิน เธอจำตอนที่แดเนรีสเห็นหมันต์มายืนข้างหลัง
เธอได้ ตอนนั้นเธอนึกว่ายายหนูเข้าใจที่เธอพูดว่าให้หลบไปไกลๆ ก่อนที่
เธอจะทุบกระຈก แต่ตอนนี้เธอคิดว่ายายหนูกลัวเพราะเห็นพ่อตัวเองยืนอยู่
ข้างหลังเธอต่างหาก

“นั่นพี่จะช่วยทำลายหลักฐานนะ” เธอบอกยิ้มๆ และเด็กหญิงก็รีบ

พยักหน้าแรงๆ ตอบ

“เดี๋ยวจะช่วยดาด้า”

สองสาวยิ้มและพยักหน้าให้กัน จากนั้นก็ลงมือช่วยกันซักกางเกงในตัวน้อยของเด็กหญิงทันที แต่แดเนิร์สอายุจึงอาสาที่จะทำเอง โดยมีณดาคอยช่วยกำกับและช่วยซักให้อีกครั้งเพื่อให้แน่ใจว่าสะอาดจริง แล้วจึงนำไปตากที่บริเวณข้างบ้าน

“เรียบร้อย” ณดาก้มลงไปแปะมือกับเด็กหญิง ที่ตอนแรกก็นึกห่มั่นไส้อยากแอบหยิกลักๆ แต่ตอนนี้เธอหลงรักยายหนูเข้าแล้ว เด็กอะไรน่ารักน่าชัง เสียอยู่อย่างเดียวคือมีพ่อน้ำตานากล้นเหมือนมนุษย์ยุคหิน หลุดออกมาจากจูราสสิกเวิลด์ก็ไม่ปาน

“ดาด้า...เดี๋ยวต้องใส่กางเกงในใหม่ล่ะ ไม่งั้นจะโป้”

“แล้วกางเกงหนูอยู่ไหนล่ะ”

“อยู่ข้างบน” นิ้วป้อมๆ ชี้ไปยังชั้นสองของตัวบ้าน “เดี๋ยวขึ้นบันไดเองไม่ได้”

“ถ้าอย่างนั้นพี่พาไปนะ”

แดเนิร์สพยักหน้า ณดาจึงยอบตัวลงเล็กน้อยเพื่ออุ้มเด็กหญิงตัวกลมที่ทำเอากล้ามแขนเธอแทบขึ้นเซ่นกัน ทั้งที่ยายหนูก็ไม่ได้อ้วนมากคะเนจากสายตาก็อายุราวๆ สี่ขวบ แต่ตัวหนักกว่าที่คิดเยอะ พอขึ้นชั้นสองมาได้ณดาก็รีบวางเด็กหญิงลงทันที

“อยู่โน้น”

ตากลมโตมองเข้าไปในห้องนอนชั้นสองตามที่เด็กหญิงบอก ด้วยความที่เป็นทาวนิโฮมแบบเหมือนกันทั้งหมด เธอจึงรู้ว่ามียี่ห้อส่วนห้องอะไรอยู่ชั้นไหนของตัวบ้านบ้าง ทว่าเมื่อเข้ามาในห้องนอนชั้นสองก็พบว่ามันโล่งมาก ยังไม่ได้รับการตกแต่งใดๆ กระเป๋าเดินทางใบน้อยของเด็กหญิงวางอยู่กลางห้อง ยังไม่เก็บให้เป็นที่เป็นทาง บ่งบอกว่าเขาคงเพิ่งมาถึงจริงๆ

“เดี๋ยวอยู่ตรงนี้ อย่าไปไหนนะ” ณดากำชับกับยายหนูแดเนิร์ส การที่

อยู่ๆ เธอขึ้นมาถึงบนชั้นสองของบ้านเหม็นต์ไม่ใช่เรื่องที่ควรทำเลยสักนิด แต่ทำอะไรได้ จะทิ้งให้เด็กหญิงอยู่บ้านโดยไม่ได้สวมกางเกงชั้นในก็จะใจร้ายไปหน่อย แต่เธอไม่รู้ว่เหม็นต์ไปไหนและไม่รู้ว่าจะไปนานไหม คงไม่ดีแน่ถ้าเขากลับมาตอนนี้

รีบเข้าไปหยิบแล้วรีบลงไปข้างล่างจะดีที่สุด!

สาวร่างเล็กเดินเข้าไปในห้องแล้วเปิดกระเป๋าลายเจ้าหญิงของแดเนริส แต่ไม่พบว่ากางเกงชั้นในอยู่ส่วนไหนของกระเป๋า

“เดนี่...กางเกงในหนูอยู่ไหนจ๊ะ” ฌดาหันไปถาม แต่แล้วก็ต้องขมวดคิ้ว เพราะไม่เห็นแดเนริสอยู่ข้างหลังตามที่ตกลงกันได้

“เดนี่” เสียงหวานเรียกอีกครั้ง ใจตุ้มๆ ต่อมๆ กลัวว่ายายหนูจะตกบันไดไปหรือเปล่า เพราะถ้าเป็นแบบนั้นเหม็นต์ฆ่าเธอทิ้งแน่นอน

“เดนี่กำลังหาตุ๊กตา” เสียงเด็กน้อยตอบกลับ

ได้ยินเสียงตอบอยู่ไม่ไกลของยายหนู ฌดาก็ค่อยกลับมาหายใจทั่วท้อง แล้วจึงหากางเกงชั้นในของเด็กหญิงต่อ แต่หาไม่เจอ คิดว่าอาจจะอยู่ที่อื่น เธอจึงกวาดตามองไปรอบห้อง จนกระทั่งเห็นกระเป๋าสีเข้มอีกใบที่อยู่มุมห้อง

“ขออนุญาตนะคะพี่เถื่อน” เธอกระซิบพร้อมกับยกมือท่วมหัว หวังฟังสิ่งศักดิ์สิทธิ์ให้ช่วยกันดึงขาเหม็นต์ไว้อย่าเพิ่งให้เขากลับมาตอนนี้ แล้วจึงเปิดกระเป๋าค้นเจอ หวังจะค้นหากางเกงชั้นในเจ้าปัญหาของเด็กหญิงแดเนริส

ทว่าสิ่งที่เห็นทำเอาฌดาตาแทบถลนออกมาจากเบ้า!

อาวุธปืนมากมายหลากหลายชนิดอยู่ในกระเป๋าของเขา ทั้งปืนพกสั้นและเครื่องกระสุน แถมในตู้ด้านหลังยังมีปืนลูกซอง ปืนไรเฟิลแบบซุ่มยิง และอุปกรณ์ต่างๆ มิน่าเล่าเขาถึงไม่ให้ลูกสาวขึ้นมาบนบ้านตามลำพัง

อย่าบอกนะว่า...

โจร!

มือบอบบางทิ้งของพวกนั้นแล้วรีบปิดกระเป๋าช่างกางเกงในของยายหนูเถอะ ต่อให้ส่งสารเด็กแค่นี้แต่เธอรักชีวิตของตัวเองมากกว่า เพราะถ้าหมันต์จับได้ว่าเธอรู้ เขาไม่เอาเธอไว้แน่ เธอยังไม่อยากตายตอนนี้ เพราะยังห่วงพ่อแม่ หมาแมวที่บ้านแม่ จิ้งจก ตุ๊กแก แมลงสาบในบ้านเธออีกมากมายที่เธอยังห่วง และที่สำคัญ...ยังไม่มีสามีเลย

ณดาลุกขึ้นแล้วหมุนตัวจะวิ่งออกจากห้อง แต่ก็ต้องชะงัก ยืนขาตายอยู่กับที่ทันทีที่มองเห็นชายหนุ่มร่างสูงใหญ่ยืนกอดดอกฟิงวงกบประตู่ ทั้งยังมองเธอด้วยแววตาเยือกเย็น

“เห็นหมดแล้วสินะ” หนุ่มเสียงเข้มเอยขึ้นพร้อมกับจ้องมองสาวร่างบอบบางตรงหน้าด้วยแววตาเหมือนเลื้อยสะกดเหยื่อ

หมันต์ก้าวเข้าไปหาณดาช้าๆ ท่าทางสบายๆ แต่แฝงไปด้วยความคุกคาม แวตามาตร้ายของเขาเป็นดังสัญญาณเตือนให้เธอหนี ณดาก้าวขาไม่ออกจนกระทั่งเขาเข้ามาจนชิดแล้วรวบต้นแขนทั้งสองข้างของเธอไว้

“รู้ความลับของผมแล้ว ผมคงปล่อยคุณออกไปเฉยๆ ไม่ได้” มุมปากได้รูปยกยิ้มเล็กน้อย ทว่าแววตากลับเยือกเย็นเหมือนพวก...ฆาตกร!

จากที่กลัวอยู่แล้ว ตอนนี้เธอยิ่งกลัวจนแทบพูดไม่เป็นคำ แวตาของเขาชวนให้นึกไปถึงพวกฆาตกรโรคจิตในภาพยนตร์ แต่นั่นไม่เท่ากับสิ่งที่เขาพูด มันคือการตอกย้ำยืนยันว่าสิ่งที่เธอคิดคือความจริง

“ปล่อยฉัน” ณดาพยายามทำใจดีลู้เสื่อ แต่ไม่ได้ผล หมันต์รวบข้อมือทั้งสองข้างไว้ด้วยมือเพียงข้างเดียวแล้วลากร่างบอบบางออกจากห้องทันที

เขาจะพาเธอไปไหน!

ณดาตื่นสุดแรงแต่ไม่อาจสู้แรงของผู้ชายตัวใหญ่อย่างหมันต์ได้ เธอมองซ้ายมองขวาหาเดเนริส แต่ไม่เจอ จนกระทั่งลงมาชั้นล่างแล้วได้ยินเสียงโทรทัศน์ฉายการ์ตูนเจ้าหญิงบาร์บี้ ก็รู้ทันทีว่าหมันต์คงมานานแล้ว เขาคงพาลูกลงมาก่อนแล้วค่อยเล่นงานเธอทีหลัง

“เดนี่...อึบ!”

สาวผู้เคราะห์ร้ายพยายามเรียกเด็กหญิงเพียงคนเดียวที่พอจะช่วยเหลือได้ แต่ยังไม่ทันพูด มือหนากร้านก็ปิดปากเธอไว้อย่างแรง แล้วลากเธอเข้าห้องเล็กที่อยู่ถัดจากห้องนั่งเล่นชั้นล่าง ภายในห้องปิดหน้าต่างมิดชิด ผ้าม่านสีเข้มผืนหนาบดบังแสงจากด้านนอกเกือบหมด มีเพียงแสงสลัวรางพอมองเห็นว่ามุมสุดของห้องมีโต๊ะทำงานที่ด้านหลังมีไวต์บอร์ดถูกเขียนแผนผังและรูปภาพใบหน้าของผู้คนมากมายที่เธอไม่รู้จัก และอีกด้านเป็นโซฟาเบดสีแดงเลือดนกกลืนไปกับความมืดภายในห้อง

ปัง!

เสียงปิดประตูดังสนั่นขมขั้วสัญญาณประสาทของณดาจนเธอแทบสิ้นสติ จินตนาการไปล้านแปดว่าเธอจะทำอะไรกับเธอ

ตายแน่ๆ...เธอตายแน่!

คงไม่ดีแน่ถ้ามีพาดหัวข่าวตามเว็บข่าวออนไลน์ว่า ‘สลดสาวแรงทั้งถูกพบเป็นศพหลังบ้านชายโหด เหตุเพราะไปเลือกไม่เข้าเรื่อง’ หรือไม่กี่ ‘ตะลึง! อวสานสายเผือก เสพเผือกจนตายอนาถ’

ในวาระสุดท้ายของชีวิต คนเรามักจะคิดถึงพ่อแม่เสมอ คนใกล้ชิดตายอย่างเธอได้แต่ขอโทษพ่อกับแม่อยู่ในใจ ที่หาเรื่องใส่ตัว ปล่อยให้ความอยากรู้อยากเห็นบังตา ถึงต้องมีจุดจบแบบนี้ ถ้าย้อนเวลากลับไปได้ เธอจะไม่ยุ่งเรื่องของใครอีกแล้ว

ณดาหลับตาลงยอมจำนนต่อความตายที่กำลังจะมาถึง แต่จนแล้วจนรอดห้วงนรกก็ไม่ลงมือเสียที เธอยังหายใจก็จริง แต่กลับรู้สึกถึงลมหายใจของใครอีกคนอยู่ใกล้ๆ

กลืนมินต์เสียด้วย

ว่าแต่...ใคร!

หญิงสาวลืมหื้มตาพริบ แล้วก็ตกใจแทบเสียดสีเมื่อเห็นว่าโจรใจโหดก้มลงมาหาเธอในระยะใกล้...ใกล้ชนิดที่ว่าแทบจะจูบเธออยู่แล้ว

“พร้อมที่จะตายแล้วใช่ไหม” เขม้นต์ถามพร้อมกับยิ้มเล็กน้อย
รอยยิ้มโรตจิตแบบพวกฆาตกร...

เขาจะไม่ ‘ข่มขืน’ ก่อน แล้วค่อย ‘ฆ่า’ ทิ้งใช่ไหม!

๓

สัจฉาภาส

ชายหนุ่มร่างสูงเดินออกจากห้องทำงานไปดูลูกสาวที่หลับไปอย่าง
ง่ายดายหลังจากนอนดูการ์ตูนอยู่สักพัก เพราะเดินทางมาตอนกลางคืน
ทั้งยังเป็นการเดินทางออกนอกประเทศครั้งแรกก็มาไกลคนละซีกโลก ส่งผล
ให้ยังเจ็ตแล็กมาจนถึงตอนนี้ จึงยังปรับเวลานอนไม่ได้และยังคงนอนไม่เป็น
เวลา

แต่ก็ดีแล้ว จะได้ไม่ต้องรับรู้ว่าย่างในห้องพักงานนั้น ‘เด็ด’ แค่ไหน
หนุ่มหน้าตุ้มลงห่มผ้าให้ลูกสาว แล้วเดินไปปิดม่านและประตูบ้าน
จนเรียบร้อย จากนั้นจึงเดินกลับมาปรับเครื่องปรับอากาศให้เย็นลงอีกนิด
แล้วจึงกลับเข้าไปในห้องเล็กหลังห้องนั่งเล่นที่เบรียบได้ดัง ‘ห้องแห่งความ
ลับ’ ของเขา

ตาคนปาลามมองไปยังร่างเล็กแบบบางที่นอนสลบไสลไม่ได้สติดูอยู่บน
โซฟาเบตมุ่มห้อง ผู้หญิงที่มองแค่ปราดเดียวก็รู้ว่าเป็น ‘ตัวยุ่ง’ แน่นนอน การ
ก้าวเข้ามาของเธอทำให้ ‘แผนการ’ ของเขาพังไปเกือบหมด อีกอย่าง...เธอ
เห็นของล้ำค่าของเขา และนั่นก็ทำให้เขาไม่อาจปล่อยเธอได้อีกแล้ว

همتันทเดินเข้าไปใกล้ มองคนที่แค่เขาถามว่าพร้อมจะตายหรือยัง เธอก็ทำตาเหลือกแล้วสลบไปทันที แรกทีเดียวเขาก็คิดว่าเธอแกล้งทำเพื่อเอาตัวรอด แต่เนื้อตัวนุ่มนิ่มอ่อนปวกเปียกเหมือนไร้กระดูกอยู่ในอ้อมแขนของเขานั้นบ่งบอกว่าเธอเป็นลมไปจริงๆ จึงใช้กุญแจมือล็อกข้อมือเล็กไว้กับขาโต๊ะ แล้วนั่งจับตาดูเธออย่างเงียบๆ

ดูท่าเขาจะปล่อยเธอออกไปง่ายๆ ไม่ได้เสียแล้ว

เสียงโลหะกระทบกันดังขึ้นหลายครั้งจนหญิงสาวร่างเล็กที่สลบไปนานเริ่มขยับตัว จากนั้นจึงลืมตาขึ้นอย่างช้าๆ

เหตุการณ์ที่เพิ่งเกิดขึ้นสุดๆ ร้อนๆ ทำให้เธอผวาลุกขึ้นแล้วมองไปรอบตัวทันที คิดว่าถ้าตายแล้ว รอบตัวคงจะเป็นสีขาวและเต็มไปด้วยปูเมฆสวยงามโอบอุ้มเธอไว้ ไม่ต้องเจ็บไม่ต้องทรมานเหมือนตอนก่อนตาย แต่สิ่งที่เห็นกลับไม่เป็นอย่างที่คิด

ภาพแรกที่เห็นคือผ้าม่านสีทึบที่ปิดบังแสงสว่างจากด้านนอกไปจนหมดสิ้น หญิงสาวขมวดคิ้วทันทีที่คิดได้ว่านี่ไม่ใช่บ้านของเธอ ไม่ใช่สวรรค์ ไม่มีปูเมฆที่โอบอุ้มเธอทั้งนั้น...แต่เป็นบ้านของهمتันท!

“ตื่นแล้วหรือ”

เพียงได้ยินเสียงเข้มคันทูที่ตั้งอยู่ด้านข้าง ญดากก็สะดุ้งสุดตัวแล้วหันขวับ ตากลมโตเบิกกว้างเมื่อเห็นชายหนุ่มนั่งจ้องเธอด้วยแววตาแข็งกร้าว มือข้างหนึ่งขยับมิดพิบอย่างดีในมืออย่างคล่องแคล่ว

โอเค...เธอยังไม่ตาย แต่พอเห็นมิดในมือهمتันท ญดากก็เข้าใจได้ทันทีว่าเธอเหลือเวลาไม่มากแล้ว คิดได้ดังนั้นสาวร่างเล็กบอบบางก็ลุกพรวดขึ้นทันที แต่กลับหนีไปไหนไม่ได้ไกล เพราะข้อมือถูกพันธนาการไว้กับขาโต๊ะ ตากลมโตเบิกกว้างเมื่อเห็นกุญแจมืออันใหญ่

ถึงขั้นคล้องกุญแจมือเธอไว้แบบนี้...ต่อให้อยากหนีก็หนีไม่รอดแล้ว

“ขอสิ่งเสียก่อนได้ไหมคะ” ญดากถามเสียงลั่น ใจนึกถึงแต่พ่อแก้ว

แม่แก้ว นึกถึงคุณพระศรีรัตนตรัยเป็นที่พึ่ง เตรียมอธิษฐานขอไปเกิดในภพภูมิที่ดี และที่สำคัญ ขออย่าเจอเขาอีกเลย

ชาติเดียวก็พอแล้ว...สาธุ

“พูดเรื่องอะไร” เหมันต์ขมวดคิ้ว มองเธอด้วยแววตาเหมือนเห็นตัวประหลาด ในขณะที่มือยังคงมิดพกในมือเล่นพร้อมกับมองเหยื่อตัวน้อยตรงหน้าตาไม่กะพริบ

สายตาเยือกเย็นของเขากดดันจนดาอย่างหนัก เขามองเธอ เธอก็มองมิดในมือเขา หัวใจดวงน้อยเต้นรัวแรงอย่างหลอนๆ ว่าเขาจะลงมือเมื่อไหร่ แต่เขาก็ไม่ทำอะไรเลยนอกจากมองจนเธอแทบเสียนสติ

จะลงมือก็ทำเสียที่...กดดันกันด้วยสายตาแบบนี้เธอกำลังจะสติแตกอยู่แล้ว!

แน่นอนว่านั่นคือสิ่งที่คิดในใจเท่านั้น หน้าอย่างเธอนี้หรือจะกล้าพูดจริงๆ แค่ว่าขยับตัวยังไม่กล้า ได้แต่นั่งรอคอยท่านผู้กุมชะตากรรมของเธอต่อไป

“ผมไม่ฆ่าคุณหรอก”

“จริงหรือคะ” ฤดาถอนหายใจโล่งอก ตั้งใจจะขอบคุณที่เขามีเมตตา กรุณาต่อสิ่งมีชีวิตเล็กๆ อย่างเธอ แต่ยังไม่ทันได้พูด เธอก็ต้องสะดุ้งตัวโยนเมื่อได้ยินประโยคต่อมาจากปากเหมันต์

“ยังไม่ใช่ออนันต์”

คนฟังตกใจแทบสิ้นสติ ภาพตรงหน้าพร่ามัว รู้สึกหวิวตาลายคล้ายจะเป็นลมเมื่อได้ยินคำตอบของเขา เขาบอกว่าจะไม่ฆ่าเธอตอนนี้ แต่ไม่ได้บอกว่าจะไม่ฆ่าเสียหน่อยแล้วเขาจะเก็บเธอไว้ทำไม

อย่าบอกนะว่าเขาเป็นพวกชอบทรมานเหยื่อหรือไม่ก็ ‘ข่มขืน’ ก่อนแล้วค่อยฆ่า!

“ผมมีเรื่องตกลงกับคุณ” หนุมหน้าเข้มพูดขึ้นทันทีที่เห็นสีหน้าแววตาตระหนกของสาวตรงหน้า ไม่บอกก็รู้ว่าป้านี้เธอคงคิดไปถึงไหนต่อไหน

แต่เขาก็ไม่คิดแก้ความเข้าใจผิด ให้กลับแบบนั้นแหละดี

“ค่ะ!” คนถูกข่มขู่ครึ่งแล้วครึ่งเล่าตอบตกลงแบบไม่รอฟังเลยสักนิดเดียว นาทีนี่เธอยอมลื่น ขอให้เขาไม่ฆ่าเธอก็พอ เธอยังไม่อยากจะตายตอนนี้

“ฟังก่อนค่อยตอบตกลง”

“ไม่เป็นไรค่ะ” ญาติายกมือข้างที่ไม่ถูกคล้องกุญแจมือโบกเป็นพัลวัน “แค่คุณไว้ชีวิตฉัน ให้ฉันทำอะไรก็ได้ทั้งคะ ฉันจะไม่บอกใครด้วย”

“คุณต้องไม่บอกใคร” เขม้นต์เน้นเสียงหนักแน่น ในขณะที่มือก็ยังควมมีดพับเล่มวาววับอย่างคล่องแคล่ว แล้วขยายความ “ผมหมายถึงคุณต้องไม่พูดออกไปไม่ว่าจะกับใครก็ตาม เพราะถ้ามีใครรู้...นั่นเท่ากับเรื่องมาจากคุณ”

“ค่ะ” เธอตอบพร้อมกับกลืนน้ำลายเล็กน้อย แล้วจึงพยักหน้าแรงๆ

“ดี” เจ้าของเสียงเข้มทอดจังหวะลงเล็กน้อยแต่แวต่ายังเป็นประกายเยือกเย็น “แต่ผมจะรู้ได้ยังไงล่ะว่าคุณจะรักษาคำพูด”

“ฉัน...”

“คุณต้องอยู่ในสายตาผมตลอดเวลา” เขม้นต์ตัดบทก่อนที่เธอจะพูดจบ และนั่นก็ทำให้เธอส่ายหน้าทันที

“ไม่ได้ค่ะ”

“ทำไม” หนุ่มหน้าเข้มถามอย่างกระแทกเสียง

เธอตอบเขาเหลือเกินว่าไม่ต้องส่งเสียงกระซอกกระซอกแบบนี้ เธอก็กลัวจนขวัญหนีดีฝ่อไปหมดแล้ว แต่ไม่กล้า จึงได้แต่ส่ายหน้าเบาๆ แล้วตอบเสียงอ่อย “พ่อแม่ฉันฝากฉันกับป้าทองกวาวไว้ ถ้าป้าทองกวาวสงสัย ต้องเข้าใจผิดแน่ๆ”

“พ่อแม่ของคุณที่อยู่อัมพวาใช่ไหม”

“คุณ!” เธอเงยหน้ามองคนหน้าดูอย่างไม้อยากเชื่อ เขารู้ได้อย่างไรว่าบ้านพ่อแม่ของเธออยู่ที่อัมพวา!

“ผมต้องแน่ใจว่าคุณจะไม่พูด”

“ฉันจะไม่พูดค่ะ” หญิงสาวยกมือให้คำมั่น “ให้ไปสาบานที่ไหนก็ได้ ฉันจะไม่พูด ฉันจะลืมนำไปให้หมดว่าฉันเห็นอะไรไปบ้าง”

“ดี” ปากบอกดี แต่แววตาของชายหนุ่มยังแข็งกร้าว แล้วสายหน้าเบาๆ “แต่ผมไม่คิดจะเชื่อใจใครนอกจากตัวเอง”

“แต่ฉันทำไม่ได้”

“ถ้าอย่างนั้นก็ไม่มียะไรต้องพูดกัน” เหมันต์พยักหน้าเบาๆ พร้อมกับกระชับมิดพิทที่ควงเล่นอย่างชำนาญไว้มัน จากนั้นจึงปักมันลงบนโต๊ะอย่างแรง

จิก!

ณดาสะดุ้งแล้วหลับหูหลับตาร้องออกไปอย่างลนลาน “ตกลงค่ะ! ตกลงๆ! ฉันยอมทำตามที่คุณบอกแล้ว”

“ส่งโทรศัพท์ของคุณมาด้วย” เจ้าของเสียงเข้มสั่ง

“นี่ค่ะ” ณดารีบส่งกระเป๋าสะพายให้เขาอย่างรวดเร็วชนิดไม่เสียเวลา คิดเลยแม้แต่หน่อย เขายากได้อะไรก็เอาไปให้หมด ขออย่างเดียว อย่าฆ่าเธอก็พอ

เหมันต์มองมือเล็กที่ยังสั่นเทาของสาวตรงหน้า แล้วจึงเอื้อมมือไปรับกระเป๋าสะพาย จใจแตะมือเธอเล็กน้อย และนั่นก็ทำเอาหญิงสาวสะดุ้งจนสุดตัว แล้วมองเขาด้วยสายตาหวาดหวั่น แสดงออกถึงความกลัวชัดเจน

“มีอะไร” หนุ่มหน้าเข้มถามห้วนๆ

“ปล่อยฉันก่อนได้ไหมค่ะ” ณดาถามเสียงอ้อมแอ้ม ดวงตาเต็มไปด้วยความหวาดหวั่นชัดเจน

หนุ่มหน้าเข้มยังนิ่ง ไม่ตอบรับคำขอของหญิงสาว แต่กลับดึงมิดที่ปักอยู่บนโต๊ะพร้อมกับเดินมาหาเหยื่อสาวตัวน้อยอย่างช้าๆ

นี่เขาจะมาปลดกุญแจมือให้หรือว่าจะฆ่าเธอกันแน่!

เธอมองมิดในมือเขาอย่างหวาดๆ จนกระทั่งร่างสูงนั่งลงบนโซฟาเบดตัวเดียวกันพร้อมกับก้มลงมาหาอย่างช้าๆ ทำเอาเธอหายใจไม่ทั่วท้อง อยาก

หนีก็หนีไม่ได้ จึงได้แต่ถดถัวหนีไปเรื่อยๆ

นี่เขาเป็นพวกชอบทรมานเหยื่อก่อนลงมือจริงๆ ลินะ!

ณดาหลับตาแน่นพร้อมกับกลั้นหายใจแบบไม่รู้ตัว เธอไม่กล้ามองว่า
เขาจะลงมือเฉือนส่วนไหนของเธอก่อน จึงได้แต่ยอมรับความเจ็บปวดที่
กำลังจะได้รับ แต่รอแล้วรอเล่าก็ไม่มีอะไรเกิดขึ้น เธอไม่รู้สึกละอาย อย่างเดียว
ที่รู้สึกคือกระไออุ่นจากตัวเขา

กริก!

เสียงปลดล็อกดังขึ้นเบาๆ จนณดาต้องลืมตา แต่แล้วเธอต้องตกใจ
อีกคำรบเมื่อเห็นว่าใบหน้าคมคายอยู่ใกล้กับเธอมาก และเธอแน่ใจว่าเขายิ้ม
ด้วย

“ออกไปจัดการสนาหมัญ้าข้างนอกด้วย” เจ้าของเสียงเข้มสั่ง

“คะ” ไม่ต้องรอให้เขาสั่งอีกเป็นครั้งที่สอง สาวร่างเล็กรีบลุกขึ้นแล้ว
ออกไปทำตามคำสั่งท่านเจ้าชีวิตอย่างรวดเร็วเสียยิ่งกว่าหนีผี

เหมือนตมมองตามร่างเล็กบอบบางที่เผ่นหนีไปอย่างรวดเร็วแล้วก็อด
สงสัยไม่ได้ เธอกลัวเขาอย่างเห็นได้ชัด ดูจากที่แค่เขาเข้าใกล้เธอก็เอาแต่
สะดุ้ง ถูกขู่เข้าหน่อยก็จวนเจียนจะร้องไห้เต็มแก้ม ทำทางบงบอกว่าเป็นคน
ขวัญอ่อนและซึ่กลัวมาก แต่ทำไมถึงกล้าเข้ามาในบ้านของเขา ทั้งยังกล้าบุก
ขึ้นมานบนานอีกต่างหาก เธอทำไปเพราะอะไร แค่ต้องการช่วยแดเนริส
เท่านั้นหรือ

หรือเพราะอย่างอื่น...

ครั้งสุดท้ายที่เขาไว้ใจคน ผลลัพธ์คือเขาสูญเสียทุกอย่าง แดเนริสคือ
คนเดียวที่ยังเหลืออยู่ เขาจึงไม่คิดไว้ใจใครอีกแล้ว

ดังนั้นถ้าอยากรู้จักจุดประสงค์ของเธอ ก็ต้องเก็บเธอไว้กับตัว จับตาดู
เธอทุกฝีก้าว ป้องกันไม่ให้ ‘ความลับ’ ของเขารั่วไหล และที่สำคัญ...เขา
จะได้รู้ให้ชัดเจนไปเลยว่าเธอต้องการอะไรกันแน่

หลังได้รับคำสั่งประกาศิตจากหนุ่มหน้าโหดผู้เป็นดั่งเจ้าชีวิต หญิงสาวร่างเล็กก็รีบวิ่งออกจากบ้านไปทำงานตามที่เขาสั่ง ท่ามกลางแดดร้อนนรกรยามเที่ยงวันที่ปกติแล้วเธอไม่มีทางให้ผิวอบบางของตัวเองเหี่ยยครายมารับรังสียูวีเด็ดขาด แต่ครั้งนี้ไม่ใช่ ต่อให้ไม่อยากทำก็ต้องทำ

เพราะถ้าไม่ทำ...ก็ตาย

ณตามองหญ้า มองกระถางต้นไม้ สลับกับเงยหน้าขึ้นมองแสงแดด แล้วก็ถอนหายใจอย่างท้อแท้ แต่ทางเลือกของเธอมิ่ไม่มาก ดังนั้นก็จึงยึดคติหลังสู้ฟ้าหน้าสู้ดินต่อไป

“ที่หายไปนั่นสั่งหญ้ามาหอกเหรอ” เจ้าของเสียงหวานพึมพำกับตัวเองเบาๆ เมื่อเห็นกองหญ้าพอดีกับที่เธอทำเสียหายไป กับกระถางต้นไม้ใหม่เอี่ยม เตรียมพร้อมใช้งานเธอดีจริงๆ

“โรคจิต” ฝนดาแอบด่าคนหน้าโหด คิดแล้วก็อยากจะร้องไห้หนัก อะไรหนอดลจิตดลใจให้เธอปั่นขำเร็วเข้าไปช่วยเด็ก ทั้งที่ความจริงเธอก็เชื่อว่าชอบยุ่งเรื่องชาวบ้านมากนัก แค่ว่า ‘เผือก’ เรื่องดาราบ้างไปตามกระแส ฟังเพื่อนสาวเม้าท์ที่ทำงานบ้าง นินทาหัวหน้าแผนกที่ชอบกระທบกระเทียบ เธอไม่เว้นแต่ละวันบ้าง แต่ถ้าจะลงทุนไปเผือกเรื่องอะไรสักเรื่องชนิดที่เอาความปลอดภัยเข้าแลกก็เพิ่งเคยครั้งแรก...ครั้งเดียวก็ช่วยเลย

ยิ่งคิดก็ยิ่งโมโหตัวเอง โมโหหมั่นด่ที่เอาแต่ข่มขู่บังคับ และเธอก็ไม่กล้าพอที่จะแข็งข้อกับเขาเสียด้วย ฝนดาจึงเอาอารมณ์ไปลงกับหญ้าที่ปุใหม่และกระถางต้นไม้ที่ต้องเปลี่ยนให้เขาจนกระถางใหม่ก็ยังแตก

“โอ้ย ตายแล้ว” คนซุ่มซำมทำตาเหลือก ทำกระถางเขาแตกแบบนี้หัวเธอจะแตกไปด้วยไหม!

สาวร่างเล็กมองซ้ายมองขวาหวังทำลายหลักฐานหรือไม่ก็หนีไปเลย คดีเก่ายังไม่ทันชำระความ เธอก็ก่อคดีใหม่อีกแล้ว

“มีอะไรหรือเปล่า”

น้ำเสียงเยือกเย็นดังมาจากทางด้านหลัง ทำเอาฝนดาสะดุ้ง แล้วหลบหนี

หลับตาตอบทั้งที่ไม่ยอมหันกลับไปมองหน้า

“ไม่มีอะ” ตอบไปแล้วก็ฉุกคิดได้ว่าเขม้นต์ต้องยืนอยู่ใกล้ๆ แน่ เขาอาจจะเห็นเศษกระถางดินเผาแตกกระจายก็ได้ เธอจึงค่อยๆ ขยับตัวไปบังไว้อย่างแนบเนียน (ในความคิดของตัวเอง)

ณดากลั่นใจรอคอยว่าเขาจะว่าอะไรหรือไม่ แต่ก็เงียบไปนาน เธอจึงหันกลับไปมองอย่างช้าๆ พร้อมด้วยหัวใจที่เต้นระทึกเสียยิ่งกว่าดูภาพยนตร์สยองขวัญ

เขาไม่อยู่แล้ว...

สาวร่างเล็กถอนหายใจโล่งอก ยอมรับกับตัวเองแบบหน้าไม่อายเลย ว่ากลัวเขามาก ตอนที่อะดรีนาลินเดือดพล่านทำให้กล้ามเนื้อสั่นกับเขา แต่ตอนนี้เธอมีสติแล้ว และคิดว่าน้ำนิ่งไหลลึกแบบเขม้นต์นี่สิ้นกแล้วเหลือเกิน

“หรือจะหนีไปเลย”

แวบหนึ่งเธอเคยคิดแบบนั้น แค่นี้ไปแจ้งตำรวจว่าเขาฆ่าคนแถมยังเก็บรูปไว้ดูอีกต่างหาก พฤติกรรมฆาตกรโรคจิตชัดเจนและอาจมีเหยื่อคนต่อไปอยู่ในละแวกนี้ก็ได้ ในเมื่อเขารู้ข้อมูลของเธอทั้งหมดภายในเวลาไม่กี่นาที...แต่เธอไม่กล้าพอที่จะเอาพ่อแม่เธอมาเสี่ยงด้วย

“หนูณดาจ๊ะ” เสียงเรียกจากหน้าบ้านทำให้คนที่กำลังคิดอะไรเพลินๆ ได้สติ

ณดากลอกตาหันไปที่ได้ยินเสียงคุ่นหูของป้าทองกวาว แล้วก็อดคิดไม่ได้ว่าเป็นคนปั้นกระแสบให้เธอระแวง ร่วมมือกับเธอโทร. แจ้งตำรวจแท้ๆ แต่กลับลอยแพให้เธอรับการอยู่คนเดียวเสียอย่างนั้น

“อะป้า” สาวหน้าหวานหันไปหา พร้อมกับทำหน้าเศร้า “มีอะไรหรือเปล่าคะ”

“หนูยังอยู่บ้านนี้อีกหรือลูก” ป้าทองกวาวถาม น้ำเสียงคล้ายห่วงใย แต่แวตาวิบวิบจนกลบความอยากรู้อยากเห็นไม่มีผิด

ชั่วขณะหนึ่งของความคิด เธออยากบอกป้าทองกวาวเหลือเกินว่าเธอ

ไปรู้เห็นอะไรมาบ้าง แต่พอนึกถึงที่เขายืมพ่อกับแม่มาชู้เธอ อนาคตก็ต้องรู้ตชิบปิดปากให้สนิท เธอไม่อยากทำพลาดเหมือนตอนที่พลาดมาช่วยเหลือแดเนิร์สจนเป็นเรื่องอีกแล้ว

หญิงสาวหนึ่งไปนานและเอาแต่คุยกับป้าทองกวาว จนไม่ทันรู้ตัวว่าทุกอากัปกริยาของเธอตกอยู่ใต้สายตามดุดตลอดเวลา

ท่าทางลับๆ ล่อๆ ของหญิงสาวร่างเล็กที่อยู่กับกระถางต้นไม้ดึงดูดสายตาของเหมันต์ไว้ได้ ชายหนุ่มจึงก้มลงมองสมาร์ตโฟนแบรนด์ดังของเธอที่อยู่ในมือเขา เพียงกดเข้าไปดูก็เจอกับรหัสและระบบสแกนลายนิ้วมือ แต่เชื่อเถอะ...แค่นี้ไม่คณนามือเขาแน่นอน เหมันต์หยิบโทรศัพท์รุ่นเก่าคร่ำคร่าที่ว่าด้านในดัดแปลงด้วยฮาร์ดแวร์อย่างดี มีระบบปฏิบัติการเฉพาะแบบที่หาที่ไหนไม่ได้ในโลก เพียงต่อพอร์ตเข้ากับเครื่องของเขา ไม่นานเขาก็ปลดล็อกและฝัง 'โปรแกรมติดตาม' ไว้ในสมาร์ตโฟนของเธอได้สำเร็จ เขาจึงเก็บมันลงกระเป๋แล้วเดินกลับไปดูลูกสาวที่นอนหลับอยู่ในห้องนั่งเล่น

ทว่า...

พี่...

ตุ้ม!

ปัง! ปัง! ปัง!

เหมันต์หมอบลงกับพื้นตามลัญชาตญาณทันทีที่ได้ยินเสียงคล้ายระเบิดและเสียงปืนที่ดังขึ้นอย่างต่อเนื่อง จากนั้นจึงใช้คอกกลานไปคว้าปืนขึ้นมาปลดเซฟเตรียมพร้อม ทุกอย่างเกิดขึ้นภายในพริบตาเดียวเท่านั้น

ไม่ควรมีใครรู้ว่าเขาอยู่ที่นี้...แล้วฝีมือใคร!

หนุ่มร่างสูงออกจากที่ซ่อนพร้อมกับวิ่งกลับไปหาลูกสาวทันทีที่เสียงระเบิดและเสียงปืนเงียบลง แต่เพียงไม่นานเสียงนั้นก็ดังมาอีกจนได้

พี่...

ตุ้ม!

ปัง! ปัง! ปัง!

วืหว่อๆ!

คราวนี้ไม่ได้มีแค่เสียงปิ่นและเสียงระเบิดอีกแล้ว แต่มีเสียงสัญญาณ
ฉุกเฉินอีกด้วย

แปลกๆ...

คิวเข้มเห็นดวงตาคมดุมวดเป็นปมเมื่อรู้สึกถึงความผิดปกติ เสียง
คล้ายระเบิดและปิ่นดังติดต่อกันก็จริง แต่ไม่ดังมากพอที่จะบอกได้ว่าเป็น
ของจริง สังเกตจากที่ลูกสาวของเขายังหลับอตุ ไม่รับรู้เลยสักนิดว่าพ่อลง
ไปล้มลูกคลุกคลานอยู่กับพื้น

ชายหนุ่มลุกขึ้นยืน สองมือกระชับอาวุธในมือไว้มั่น ปลายนิ้วแตะไก
พร้อมเหนี่ยวไกทันทีหากมีสิ่งผิดปกติ แล้วเดินไปตามเสียงนั้น จนกระทั่ง
เห็นโทรศัพท์มือถือของณดา

เสียงเรียกเข้าโทรศัพท์หรือ...ผู้หญิงบ้านี้ใช้รีโมทเป็นเสียง
ระเบิดกับเสียงปิ่น!

หมันต์ขึ้นเซฟปิ่น นึกอยากจับผู้หญิงบ้านั้นมาเขย่าแรงๆ ให้สติกลับ
มาเสียเลย มีเสียงเรียกเข้ามามากมายล้นแปด จะใช้เสียงอะไรก็ได้ แต่กลับ
ใช้เสียงระเบิด เสียงปิ่น และเสียงสัญญาณฉุกเฉินเนียนะ!

มันน่ารัก!

หนุ่มร่างสูงถอนหายใจอย่างห้วนเสียง แล้วจึงเก็บอาวุธปิ่นไว้ในช่องลับ
พ้นจากมือเด็กและสายตาของคนนอก จากนั้นจึงเดินกลับมาที่โทรศัพท์ของ
ณดา

คุณพี่ซีไอเอ

หมันต์ขมวดคิ้วเมื่อเห็นชื่อที่บันทึกไว้ เสียงระเบิดเสียงรัวปิ่นดัง
ลักพังกก็กลายเป็นข้อความจากโปรแกรมสนทนาเข้ามาแทน และเป็นข้อความ
จากคุณพี่ซีไอเอคนเดิม ยิ่งเพิ่มความน่าสงสัยในตัวเธอมากขึ้นและไม่อาจ
มองผ่านไปได้

คุณพี่ซีไอเอ : หนูณดาเป็นยังงี้บ้าง ออกจากบ้านนั้นมาหรือยัง
ทำไมไม่รับสายบ้าง แล้วผู้ชายคนนั้นเป็นยังงี้บ้าง ตอบด่วน ถ้าไม่ตอบบ้าง
จะบุกไปแล้วนะ

เหมันต์วางโทรศัพท์ลงไถ่กับกระเป๋าสะพายของณดา แต่กลับมี
เสียงเรียกเข้าอีกครั้ง รายนี้เป็นเสียงเตือนธรรมดา แต่ภาพและชื่อคนโทร.
เข้าที่บนทีกไว้นี้สิ

จีจี ตูดยักษ์โลกตะลึง

หน้าจอบนรูปผู้ชายร่างใหญ่ ตัดผมสั้นทรงผู้ชาย แต่ด้านหน้าไว้เป็น
หน้าม้าทั้งยังทำสีชมพูทั้งหัว ทำทางตุงตุงที่บอกได้น่าจะเป็นชายแต่ใจหญิง
ชายหนุ่มวางโทรศัพท์ลงแล้วเดินกลับไปเผ่าสังเกตการณ์ที่หน้าบ้าน
อีกครั้ง คราวนี้ณดาไม่ได้อยู่ตามลำพังแล้ว แต่มีคุณป้าทำทางสุดรู้สึดเห็น
ยื่นเกาะรั้วบ้านเขาคู่กับเธออยู่ดูลับๆ ล่อๆ กระซิบกระซาบกันอยู่สักพัก
คุณป้ารายนั้นก็เดินกลับไป แต่เพียงเท่านี้เหมันต์ก็รู้แล้วว่าชีวิตเขาต้อง
วุ่นวายแน่นอน

กว่าณดาจะทำตามคำสั่งของ ‘ท่านจ้าวชีวิต’ เสร็จก็บ่ายคล้อย
แสงแดดยามสายวอร์นแล้ว ยังเทียบไม่ได้เลยกับตอนบ่ายที่ร้อนราวกับให้
ซ้อมตกรอกไว้ก่อนก็ไม่ปาน แต่ละปีผ่านไปก็ยิ่งร้อนขึ้นเรื่อยๆ แบบนี้
บางทีณดาก็คิดว่ากว่าจะอยู่ไปจนแก่ ต่อก็ให้ตายไปแล้วตกรอกก็คงไม่รู้สึด
รู้สึดแล้ว

แต่สายตาของใครบางคนนี่สิ...

เพียงแค่มองหน้าไปทางตัวบ้านของเหมันต์ สิ่งแรกที่เจอคือ ‘ยักษ์’
หน้าโຈที่ยื่นกอดอกจ้องเธอด้วยสายตาคมกริบเหมือนผู้คุมวิญญูณที่สับ
เอาความรู้สึกมีชีวิตชีวาหายไปหมด เหลือแต่ความท้อเทียว อับเฉา แคเห็น
หน้าเขา เธอก็อยากวิ่งหนีแล้ว

“เสร็จแล้วใช่ไหม” เจ้าของเสียงเข้มถามขึ้น แต่ไม่รอให้เธอตอบเลย

ลักนิตก็พยักหน้าพร้อมกับส่งสายตาให้เธอเดินเข้าไปหา

ถ้าเธอไม่ไปแล้วเขาจะเชือดเธอตอนนี้เลยไหม...

แน่นอนว่าเธอทำได้แค่คิดในใจเท่านั้น เพราะความจริงคือเมื่อถูกจ้องด้วยสายตายืดอกเย็นนานๆ เข้า สองเท้าไม่รักดีก็ก้าวออกไปทันที และสุดท้ายเธอก็มาอยู่ตรงหน้าเขาจนได้

“ฉันกลับบ้านได้หรือยังคะ” ฌดาถามพร้อมกับมองเขาอย่างระแวดระวัง จินตนาการไปว่าหากจู่ๆ เขาพุ่งเข้ามา ‘ลงมือ’ เมื่อไหร่ เธอก็พร้อมจะถอยไปตั้งหลักก่อนแล้วจะสู้ตาย

แต่ถ้าจะให้ดี...อย่าถึงตายเลยจะดีกว่า

ท่าทีกล้าๆ กลัวๆ ของสาวตรงหน้าอยู่ในสายตาสายหนุ่มตลอดเวลา เขายกมือกอดอกครุ่นคิดอยู่สักพักก็พยักหน้า แล้วจึงเดินไปหยิบกระบี่เป่าสะพายและโทรศัพท์เจ้าปัญหาของเธอส่งให้ แต่พอเธอจะรับ เขาก็เอามือบไปอีกทางจนสาวเจ้าหน้าเฉือน

“อย่าลืมหันหลังไว้”

“ไม่ลืมหันแน่นอนค่ะ” ฌดาตอบรวดเร็วแล้วทำท่ารูดซิปปาก เธอจะบอกใครให้เขาจับได้แล้วมาหาเธอทำไม ไหนจะพ่อแม่เธออีก เธอไม่เอาตัวเองไปเสี่ยงเหมือนเมื่อเช้าแน่นอน เมื่อยืนยันกับเขาแล้วก็เอื้อมมือไปหมายจะคว้ากระบี่คืน แต่กลับถูกเขากำราบด้วยสายตาสีเขาก่อน

“เย็นนี้มาที่นี่ด้วย”

“ทำไมคะ” ตากลมโตมองชายหนุ่มตรงหน้าอย่างหวาดระแวง และถอยหลังไปโดยอัตโนมัติ เตรียมพร้อมวิ่งหนีทุกเมื่อ

“อย่าลืมหันว่าคุณต้องอยู่ในสายตาของผมตลอดเวลา”

“คุณ!” เธอกลอกตาอย่างเหลืออด เริ่มรับไม่ได้กับความเพด็จการของเขา แต่สุดท้ายความกลัวก็มีมากกว่า เพราะเพียงแค่ว่าก้าวเข้ามาใกล้ๆ เธอก็คว้ากระบี่เป่าสะพายของตัวเองไว้แล้ววิ่งหนีกลับบ้านอย่างรวดเร็วชนิดที่ไม่คิดว่าจะวิ่งได้เร็วถึงเพียงนี้...ขออย่างเดียว ขอให้เธอพ้นสายตาของเขา

ก็พอ

เมื่อเข้ามาในเขตรั้วบ้านอันแสนอบอุ่นปลอดภัยของตัวเองแล้ว หญิงสาวก็หอบหายใจแรงเสียยิ่งกว่าหมาหอบแดด แต่พอเงยหน้าขึ้นเจอกับสายตาคาดโทษของเขา ญดาก็รีบเข้าบ้านแล้วปิดประตูดังปัง

ขออย่าได้เจอจะได้เจออีกเลยในชาตินี้...สาธุ!